

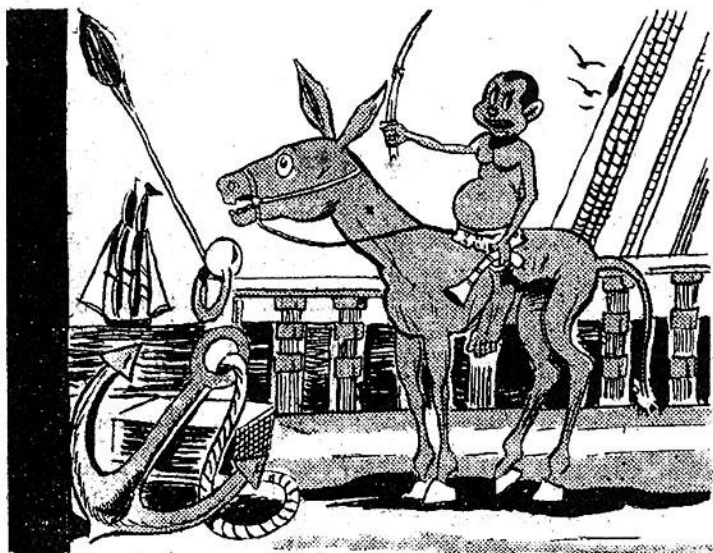
ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

Τραγική
'επέδρα

ΑΡ.
100

“ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΠΕΡΦΘΑΝΕΙΑ ΣΟΥ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕΣ ΕΛΛΗΝΑΣ,,
ΑΡΙΘ. 100-ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ - ΔΡΧ. 2

‘Ο Κραγιαμπου δέχεται, επί τέλους, νά πάρη μαζί του τὸν Πο-
κοπικό καὶ τὸν ψωραλέο «Καθαρόαιμό» του.

ΤΡΑΓΙΚΗ ΕΝΕΔΡΑ

ΤΟ ΙΣΤΙΟΦΟΡΟ ΜΕ ΤΟ
ΘΗΣΑΥΡΟ

Τοῦ ΜΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

‘Ο Ἀμερικανὸς τυχοδιώ-
κτης Μάξ Ἀρλαν, ποὺ τόσα
χρόνια ἔζησε καὶ πλούτισε
στὴ Ζούγκλα ἔκανε, φεύγον-
τας, μιὰ πολὺ ἀτιμὴ καὶ ἀ-
νανδρὴ πράξι :

Μὲ τὴ βοήθεια τῶν ὑπερ-
φυσικῶν δυνάμεων τοῦ μάγου
Νάχρα Ντού, κατάφερε νὰ
κάνῃ τὴ μικρὴ πονέμορφη
Βάντα — τὴν ἀγνὴ συντρό-
φισσα τοῦ Κραγιαμποῦ — νὰ
νοιώσῃ ἄθελά της ἀγάπῃ γι’

αὐτον. (*)

Ύστερα, περνώντας καθάλα στο ἄλογο ἔξω ἀπὸ τὴ σπιγλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας, τὴν ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά του. Καὶ χάθηκε σὰν σίφουνας μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὸ Μεγάλο Λιμάνι τῆς Ἀφρικής.

Στὸ δρόμο συναντιέται τυχαία μὲ τὴ Χουχού. Καὶ ὀρπάζοντας κι αὐτὴν, τὴν καθίζει στὰ καπούλια τοῦ ἀλόγου του...

Ἀπὸ μέρες ὁ Μάξ, Ἀρλαν εἶχε μετᾶφέρει τοὺς θησαυροὺς του, φορτωμένους πάνω σὲ ράχες ἐλεφάντων, κάτω στὸ Λιμάνι. Ἐκεῖ εἶχε ἀγοράσει ἓνα μεγάλο καὶ γερὸ ἱστιοφόρο. Καὶ ἄδειασε τὸν οὐλόκληρο χρυσαφιὸ καὶ σωροὺς ἀπὸ πολυτίμημα πετράδια, σι' ἀμπάρια του, γελιζοντάς τα μέχρι πάνω - πάνω!

Σαράντα κακοποιοί, ληστές, λαθρέμποροι, ἐπαγγελματίες δολοφόνοι καὶ δραπετὲς φυλακῶν, ἀποτελοῦσαν τὸ πλήρωμα τοῦ καραβιοῦ αὐτοῦ. Ἐπικεφαλῆς τοὺς ὁ καπετάνιος Κουρούφ, γέννημα - θρέμμα τῶν καταγωγῶν καὶ τοῦ ὑπόκοσμου τῶν Λιμανίων τῆς Ἀφρικής!

Ὁ ἔξυπνος Ἀμερικανὸς εἶχε προβλέψει ν' ἀποπλίσῃ τὸ ἐπικίνδυνον σκυλογόδι τοῦ

ἀναγκαστικὰ μάζεψε στὸ ἱστιοφόρο του. Τὰ μαχαίρια, τὰ σιλιέττα, τὰ ξυράφια καὶ τὰ πιστόλια τοὺς εἶχαν ὅλο πεταχτῇ στὴ θάλασσα πρὶν πατήσουν τὸ πόδι τοὺς στὴν κουβέρτα τοῦ Καραβιοῦ...

Ὁ Μάξ Ἀρλαν θὰ ἔδνε στὸν καθένα τοὺς λίγο χρυσάφι πᾶραπάνω ἀπ' τὸ συμφωνημένο. Γιὰ ν' ἀγοράσουν ἄλλα «σιδερίκα» δταν θὰ τέλειωνε τὸ ταξίδι καὶ ξεμπαρκαρίζαν.

Στὴν καλύτερη καμπίνα τοῦ ἱστιοφόρου του, ὁ Ἀμερικανὸς, ἐγκατέστησε τὴ Βάντα. Ἡ Χουχού ἀνέλαβε τὶς φροντίδες γιὰ τὴν περιποίησίν της.

Τέλος, στὸ Καραβι αὐτὸ, ὁ Μάξ Ἀρλαν ἔδωσε τὸ ὄνομα «ΤΑΡΖΑΝ». Καὶ προορισμὸς του ἦταν ἡ Νέα Ὑόρκη τῆς Ἀμερικής.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά ὁ Κραγιαμποῦ κάνει σὰν τρελὸς γιὰ τὴν ἄρπαγὴ τῆς πολυαγαπημένης καὶ ἀγνῆς συντρόφισσας του.

Ἔτσι, καὶ μὴ μπορῶντας πιά νὰ ζήσει χωρὶς αὐτὴν, πέφτει, μὲ τὴ θέλησί του, στὰ στόματα τριῶν πεινασμένων λιονταριῶν. Ἀποζητάει τὸ λυτρωτὴ θάνατο!

Ὅμως τὴν τελευταία στιγμή σῴζεται ἀπὸ τὸν Ποκόπικο ποὺ πυροβολεῖ καὶ τραυματίζει τὰ θηρία...

— Δὲν ντρέπεσαι κοτζᾶμ μαντράχαλος! τοῦ λέει. Μονάχα οἱ δειλοὶ αὐτοκτονοῦνε!

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος «ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ» ἀρ. 99, μὲ τὸν τίτλο: «ΜΑΓΙΚΗ ΧΡΥΣΟΜΑΓΑ»

Και του αποκαλύπτει πώς στη «Στοά» του έχει μιά... άγκαλιά διαμάντια, μεγάλα σαν κουκιά, μετά συγχωρήσεως.

— Θα στα χάρισω ν' αγοράσης μ' αυτά ένα μεγάλο καράβι. Νά κυνηγήσης τόν 'Αμαξάρλαν. Και νά πάρης πίσω τη Λεγάμενη... 'Αλλά με τόν θρο πώς θα πάρης μαζί σου, στο πλεούμενο, έμένα και κάποιον φιλαράκο μου...

— Σύμφωνοι, Ποκοπίκο ! κάνει ο Κραγιαμπου τρελλός από χαρά.

Και τρέχοντας φθάνουν στο

θεόρατο δέντρο με τόν κούφιο κορμό...

Η Χουχού δέν θρίσκειται, φυσικά, πάνω στο «'Απαρτιμάν» της. Κανένας τους δέν ξέρει πώς αυτή τη στιγμή αρμενίζει πανευτυχισμένη με τό 'Ιστιοφόρο του άπαγωγέα της Βάντας...

Όμως κάτω και μέσα στο κούφωμα του κορμού με τά δυο άντικρυστά άνοιγματα, ροχαλίζει θареιά ο τριπόδαρος Καθαρόαιμος. Γύρω στά σκελετωμένα καπούλια του βουίζει ένας μαρτυρικός φωτοστέφανος από πεινασμένες

Ο Ταρζάν και η Τζέιν δέχονται την επίθεση ενός μεγάλου σμήγους από τις σαρκοφάγες άκρίδες «Κουν Μαμούχ».

αλογόμυγες!

Ὁ Νάνος τὸν κλωτσάει θά-
ναυσα. Κι ὁ ψωραλέος γαϊ-
δουρογαίδaros, ἀνοίγοντας
τὰ τσιμπλιασμένα μάτια του,
γκαρῖζει ἀγουροξυπλημένος!

— 'Ααά! 'Αααα! 'Ααααά!

Ο ΤΡΙΤΟΣ...

«ΑΝΘΡΩΠΟΣ»

Ὁ Ποκοπικό ἐνθουσιάζε-
ται:

— Λάλα το ἀηδονάρα μου!
Λάλα το νά γλυκαθῇ τ' αὐ-
τάκι μας!

Τέλος, ἀρχίζει νά τὸν τρα-
θάη ἀπὸ τὴν οὐρά... Τὸν
στήνει ὀρθό. Καὶ μὲ ἀφάντα-
στες δυσκολίες καταφέρνει
νά τὸν θγάλη ἔξω.

'Αμέσως, καὶ μ' ἓνα πρω-
τόγονο ἐργαλεῖο, σκάθει θια-
σικά πλάι στὸν κορμό. Βγά-
ζει ἔξω τὰ μεγάλα κι ἀστρα-
φτερά πολύτιμα πετράδια.

Τὰ μάτια τοῦ Κραγιαμποῦ
κάνουν νά πεταχτοῦν ἔξω ἀπὸ
τὶς κόγχες τους. Μπροστά
του ἀντικρύζει ἕναν ὀλόκλη-
ρο θησαυρό!

Ὁ Ποκοπικό σκαρφαλώνει
σβέλτος ψηλά στὸν «Κάρα-
γκιόζ μπερντέ» τῆς Χουχούς.
Κατεβάζει ἓνα σακκουλάκι
ἀπὸ τομάρι ἀγρίου κόνικλου.
Ρίχνουν κ' οἱ δύο τοὺς μέσα
τὰ διαμάντια...

Τέλος ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν
τ' ἀρπάζει μὲ λαχτάρα. Κά-
νει νά ξεκινήση.

— Πάμε, Ποκοπικό...

Ὁ Νάνος τὸν ἀγριοκυττά-
ζει:

— "Ε, Πατριωτάκι! Γιὰ

ποῦ τόβαλες; Δὲν εἶπαμε πῶς
θὰ πάρουμε μαζί κ' ἓνα φι-
λαράκο;

— Ναί! Δὲν ἔχω ἀντίρρηση.
Ποῦ εἶναι λοιπὸν ὁ φίλος
σου;

Ὁ Ποκοπικό τοῦ δείχνει
τὸν Καθαρόαιμο. Βόσκει ξέ-
νοιαστος στὸ γρασίδι:

— Στραβομάρα ἔχει, ἀδερ-
φέ μου; Δὲν γλέπεις κοτζάμ
λεβένταρο;

Ὁ Κραγιαμποῦ θυμώνει:

— "Α, ὄχι! Αὐτὸ δὲν μπο-
ρεῖ νά γίνη! Τί ζητάει ἕνας
γαίδaros μέσα σὲ καράβι;

Ὁ Νάνος τοῦ ἐξηγεῖ:

— Ναί, μὰ αὐτὸς εἶναι γαϊ-
дарος τοῦ... Ναυτικοῦ. Καὶ
τραυματίας μάλιστα! Τὸ πο-
δάρι τοῦ τόχει χάσει σὲ ναυ-
μαχία. Στὴν ἐν Σαλαμίνι, ἂν
δὲν ἀπατῶμαι. "Η μᾶλλον
στὴν ἐν... Ποδαράδες!

Ὁ Κραγιαμποῦ δὲν ἔχει
οὔτε τὸν καιρὸ, οὔτε τὴ διά-
θεσι γι' ἀστεία. Καὶ τὸν τρα-
θάει νά φύγουν:

— Πάμε, Ποκοπικό! Μὴ ζη-
τᾶς πράγματα ποῦ δὲν γίνον-
ται.

Ὁ Νάνος εἶναι ἀνένδοτος:

— "Οχι. Παράτα κάτω τὸ
διαμάντοσάκκουλο καὶ πά-
γαινε μονάχος! Τοῦ λόγου
μου δὲν τὸ κουνᾶω ρούπι ἂν
δὲν πάρουμε μαζί καὶ τὸν
Καθαρόαιμο!

— Μὰ τί μᾶς χρειάζεται;

— Εἶναι ἀπαραίτητος, σοῦ
λέω! Μπορεῖ νά ναυαγήσου-
με μὲ τὸ καλὸ. Θὰ τὸν κάνου-
με σωσίδια λέμβο!

Καὶ συνεχίζει τὰ ἐξωφρενι-
κά ἐπιχειρήματά του;

— “Υστερις, μπορεί τὸ Καράβι πού θ’ ἀγοράσουμε, νά’χη γλάστρες. Γλάστρες, δηλαδή, με λελούδια! Τότες ποιός, σὰς περικαλῶ, θά μᾶς φτειάχνη κοπριά;” Ἀναλαβαίνης τοῦ λόγου σου, με τὸ συμπάθειο;

Ὁ Κεραυνὸς ἔχει γίνει ἔξω φρενῶν. Ξαναρπάζει ἀπὸ κάτω τὸ κουνελοτόμαρο με τὸ θησαυρὸ. Καὶ προχωρεῖ νὰ φύγῃ.

Ὅμως γρήγορα συνέρχεται καὶ μετανοιώνει. Καταλαβαίνει πὼς αὐτὸ πού πάει νὰ κάνῃ εἶναι ἀρπαγή! Εἶναι κακὴ πράξι.

“Ἔτσι κοντοστεκεται... Καὶ γυρίζοντας πίσω, ἀπλώνει τὸ χέρι γιὰ νὰ πετάξῃ στὸ νᾶο τὸ θησαυρὸ σου.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἔρχεται στὸ νοῦ του ἡ χαμένη Βάντα! Χωρὶς τὰ διαμάντια αὐτά, δὲν θά μπορέσῃ ποτὲ ν’ ἀγοράσῃ Καράβι γιὰ νὰ τὴ σώσῃ. Θά τὴν ἀφήσῃ, γιὰ πάντα, σκλάβα τοῦ Ἀμερικανοῦ τυχοδιώκτη!

“Ἔτσι, κρατώντας τὸ σακκουλάκι, ξεκινάει πάλι. Καὶ συνεχίζοντας τὸ δρόμου του χάνεται γρήγορα πρὸς τὸ Νοτιά!

Τέλος, ὁ Κραγιαμποῦ, φθάνει κάποτε στὸ Μεγάλον Λιμάνι. Πουλáει, ὅσο — ὅσο, τὰ πολύτιμα πετράδια τοῦ Ποκοπίκο. Παίρνει πάρα πολλὰ χρήματα...

Ἀμέσως, ἀγοράζει ἓνα μεγάλο καὶ γερό ἱστιοφόρο. “Ἴδιο μ’ ἐκεῖνο ποῦχε ἀγοράσει καὶ ὁ Μάξ Ἀρλαν.

Καὶ τοῦ δίνει τ’ ὄνομα «ΓΚΑ-ΟΥΡ».

“Υστερα, μαζεῦει κι αὐτὸς πλήρωμα ἀπὸ τίς ταβέρνες τοῦ Λιμανιοῦ. Ὅμως διαλέγει γιὰ καπετάνιο τοὺς τὸν Ζόρν. “Ἐναν γενναῖο καὶ τίμιο θαλασσόλυκο!

Ὅπως εἶχε κάνει πρὶν ὁ Ἀμερικανός, ἔτσι τώρα κι ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν, γεμίζει τ’ ἀμπάρια τοῦ Καραβιοῦ του με τρόφιμα, κρασί καὶ νερό!

Κι ὅταν ὅλα εἶναι ἔτοιμα πιά, οἱ ναῦτες τραβᾶνε τὴν ἀγκυρά. Ἀνοίγουν τὰ πανιά γιὰ νὰ ξεκινήσουν...

Μὰ νά: Τὴν τελευταία στιγμή δυνατὰ σφυρίγματα φθάνουν στ’ αὐτιά τους ἀπὸ τὸ Λιμάνι...

Σὲ λίγο ὁ Λιμενάρχης μαζὶ με Ἀστυνομικούς, φθάνουν βιαστικοὶ με μιὰ θάρκα: Ἀπαγορεύουν στὸ Ἰστιοφόρο νὰ σαλπάρῃ...

— Τί συμβαίνει; ρωτᾷ ὁ καπετάνιος Ζόρν.

Ἐκεῖνοι τοῦ ἐξηγοῦν:

— “Ἐνας μαῦρος νᾶνος παρουνισίστηκε στὴν Ἀστυνομία. Λέει πὼς ὁ ἰδιοκτῆτης αὐτοῦ τοῦ Καραβιοῦ τοῦκλεψε τὰ διαμάντια του...”

Χαμογελώντας ὁ Κραγιαμποῦ τοὺς ἐξηγεῖ με τὴ σειρά του:

— Ναι! Τὰ διαμάντια πού πούλησα γιὰ ν’ ἀγοράσω αὐτὸ τὸ Ἰστιοφόρο, ἦταν τοῦ νάνου. Ὅμως δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ λόγος πού θέλει τώρα νὰ μ’ ἐμποδίσῃ νὰ φύγω. Τὰ λέει ὅλα αὐτά γιὰ νὰ μὲ ἀναγκάσῃ νὰ τὸν πάρω μαζί

στο ταξίδι πού θά κάνω. "Ας
είναι λοιπόν: Πέο' τε του νά
έλθῃ...

Σέ λίγο μιὰ μεγάλη μαού-
να ξεκινάει ἀπό τὸ Λιμάνι.
Μέσα σ' αὐτὴν στέκει ὀρθὸς
ὁ τριπόδαρος Καθαρόαιμος
μὲ τὰ φωτισεφανωμένα, ἀπὸ
τὶς ἀλογόμυγες, καπούλια
του...

Πάνω στὴ ράχι τοῦ καθαλ-
λάρης ὁ Ποκοπικό μὲ τὴ χα-
τζάρα καὶ τὴν κουμπούρα
τοῦ. Καμαρώνει σάν γύφτικο
σκερπάνι!

Οἱ ναῦτες τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ»
πετᾶνε ἀπὸ πάνω ἓνα χοντρὸ
παλαμάρι μὲ θυλιά. Ἀρπά-
ζουν τὸν ψωραλέο γαϊδάρο ἀ-
πὸ τὸ λαιμό. Ἀρχίζουν νά
τὸν τραβᾶνε. Νά τὸν ἀνεβά-
ζουν...

Ὁ Νᾶνος, φυσικά, γλυ-
τοράει τώρα ἀπὸ τὸν κρεμα-
σμένο Καθαρόαιμο. Προφθαί-
νει ὅμως κι ἀρπάζεται ἀπὸ
τὴν ἄκρη τῆς οὐρᾶς του. "Ε-
τσι, καταφέρνει νά φθάσῃ κι
αὐτὸς σὲ κατὰστρωμα...

Ἐκεῖ, δίνει τὸ ἀξιοδάκρυ-
το Σαῖνι τοῦ σ' ἓνα κατάρτι.
Ρίχνει μιὰ ἀγέρωχη ματιά
στὸν Καπετάνιο καὶ σὲ πλῆ-
ρωμα. Καὶ τοὺς θυγάξει ἓναν
«δεκάρικο» λόγο :

— Ἀξιότιμοι Μάγκες! Ἡ
παρούσα Καρσάρα τυγχά-
νει ἐμοῦ, τῆς Χουχούς καὶ
τῶν δύο ὁμοῦ μαζί! Καθότι
δικά μας ἦτανε καὶ τὰ δια-
μαντερά ὅπερ «σκοτώσε» ὁ
Κραγιαμπούκος διὰ ν' ἀγο-
ράσῃ τὸ ἀνά χεῖρας πλεούμε-

νο !

»Τουτέστιν καὶ γιὰ νά σᾶς
τὸ κάνω λιανὰ : τοῦ λόγου
μοι τυγχάνω ὁ Ἐφοπλιστῆς
καὶ ἡ Χουχού... Ἐφοπλυ-
στρα!

»Ἀπαιτῶ τὸ λοιπόν, τυ-
φλὴν καὶ ἀόμματον ὑπακοὴν
εἰς ἐμὲ καὶ τὸν Γαϊδούρειον
Ἴππον μου! Πᾶσα δόσις ται-
λιμπουρδῆσῃ ἀντιπειθαρχι-
κῶς, θά σφαγῇ τελεσιδίκως
καὶ ἀνεπανορθώτως! Ὀλέ!

Κι ἀμέσως διατάζει τὸν
Ζόρν :

— Ἰσα, τὸ λοιπόν, Καπε-
τανάρα μου! Βάρα καμουτσιὰ
νά τσουλήσουμε!

Ὁ Καπετάνιος, οἱ ναῦτες
κι αὐτὸς, ἀκόμα ὁ θαρεῖα
θλιμμένος Κραγιαμποῦ ἐ-
χουν ξεκαρδιστῇ στὰ γέλια!

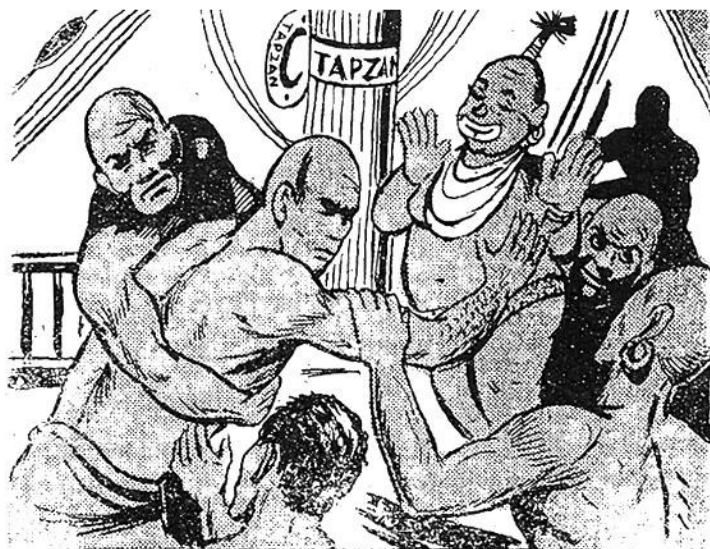
"Ετσι, τὸ Ἰστιοφόρο σαλ-
πάρει. Ὁ Ζόρν τοῦ δίνει τὴν
ἴδια κατεύθυνσι πού — ὅπως
εἶχε μάθει — πῆρε καὶ τὸ Ἰ-
στιοφόρο τοῦ Μάξ "Αρλαν.

Σέ λίγο ὁ «ΓΚΑΟΥΡ» ἀρ-
μενίζει μὲ ὀλάνοικτα πανιά
στ' ἀνοικτὸ γαλάζιο πέλαγος
τῆς ἀφρικανικῆς θάλασσας...
Ὁ Ποκοπικό, πού ὁ καθα-
ρὸς θαλασσινὸς ἀέρας τοῦ
ἔχει ἀνοίξει τὴν ὄρεξι,
ξεροκαταπίνει μερικές φο-
ρές. Ὑστερα φωνάζει τὸν ἄ-
ράπη Μάγειρο τοῦ Καρα-
βιοῦ :

— Διατάξατε, ἀφέντη Πο-
κοπικό! τοῦ κάνει, ὑποκλινό-
μενος μπροστὰ του μὲ δου-
λοπρέπεια.

Ὁ νᾶνος τὸν ρωτᾷ :

— Δὲν μοῦ λές, κύρ Φαγο-
φτειάχτη: Ξέρεις σάλπισμα;

Οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος νοιώθουν κεραυνοβόλο ἔρωτα γιὰ τὴν Χουχού. Ὁ καθένας τοὺς ζητάει νὰ τὴν κρατήσει γιὰ λογαριασμό του.

— Ὁχι, ἀφέντη μου.

— Ἐν τάξει. Τότες βάρα «Συσσίτιο» μὲ τὸ στόμα !

Ο ΑΡΑΠΗΣ ΜΕ ΤΟΝ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

Ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Τζέϊν ἔχουν πολὺ στεναχωρηθῆ. Ὁχι τόσο γιὰ τὸ χαμὸ τῆς ἀγαπημένης συντρόφισσας τοῦ Κραγιαμπού, ὅσο γιὰ τὴν ἐξαφάνισι αὐτοῦ τοῦ ἴδιου.

Νομίζουν πῶς ὑπεύθυνος γιὰ τὸ κακὸ πού τοὺς θρῆκε εἶναι ὁ Γκαούρ. Γιατὶ ὅταν μετὰ τὴν ἀρπαγὴ ἔτρεξε κι

ἄρπαξε ἀπὸ τὰ χαλινάρια τὸ ἄλογο τοῦ Ἀμερικανοῦ, δὲν ἔπρεπε μὲ κανένα τρόπο, νὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ φύγουν...

Ἔτσι, παίρνουν τὴν ἀπόφασιν νὰ τρέξουν στὸ θεόρατο πέτρινο βουνό. Νὰ λογαριαστούν μιὰ γιὰ πάντα μὲ τὸν μελαψὸ γίγαντα. Νὰ διώξουν κι αὐτὸν καὶ τὴ συντρόφισσά του ἀπὸ τὴ Ζούγκλα. Νὰ ἡσυχάσουν ἀπ' αὐτοὺς...

Ὁμῶς πού νὰ φανταστούν, πῶς τὴν ἴδια στιγμή πού ἐκεῖνοι ξεκινᾶνε ἀπὸ τὴ σπηλιά τους, καὶ ὁ Γκαούρ μὲ τὴν Ταταμπού, ἀρχίζουν νὰ

κατεβαίνουν τὰ τρομακτικά θράχια τοῦ περήφανου βουνοῦ τους.

Τραβᾶνε γιὰ τὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Θέλουν νὰ τοὺς ποῦν' αὐτὰ ποὺ ξέρουν: Πῶς ὁ Μᾶξ Ἀρλαν, δηλαδή, μαζί με τὴ Βάντα φύγαν μ' ἓνα Ἰστιοφόρο ἀπὸ τὸ Μεγάλο Λιμάνι...

Πρέπει νὰ σκεφθοῦν ὅλοι μαζί τί νὰ κάνουν...

Ὅμως καθὼς προχωροῦν θυμοῦνται κάτι: Πῶς, ψηλὰ ἀπὸ τὴν κορφή, εἶχαν δεῖ τὸν Κραγιαμποῦ νὰ τραβᾷ κατὰ τὸ Νοτιά. Εἶναι βέβαιοι πῶς θὰ πῆγε κι αὐτὸς στὸ Λιμάνι...

Ἔτσι τὸ μελαψὸ ζευγάρι τῆς Ζούγκλας κοντοστέκεται:

— Λέω νὰ τρέξουμε κ' ἐμεῖς κατὰ 'κεῖ! μουρμουρίζει ὁ Γκαοῦρ.

— Ναί! κάνει πρόθυμα ἡ Ταταμπού. Πρέπει νὰ τὸν θροῦμε. Νὰ τὸν ξαναγουρίσουμε πίσω!

Ἀλλὰ νά: Ξαφνικά ἀκοῦνε ἀπὸ μπροστὰ τους βαρὺ καὶ γρήγορὸ ποδοβολητό. Καί, σχεδὸν ἀμέσως, ἀντικρύζουν ἕναν γιγαντώσωμο μαῦρον ἰθαγενῆ. Στὰ χέρια τοῦ κρατᾷ ἀναίσθητο τὸ κορμὶ τοῦ Ποκοπῖκου. Τρέχει νὰ κρυφθῇ.

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμπού στιγμὴ δὲν χάνουν. Τρέχουν ξωπίσω του. Τὸν κυνηγᾶνε... Ὅμως ἐκεῖνος εἶναι ἀφθαστος! Πάντα, καὶ με μεγάλη εὐκολία καταφέρνει νὰ τοὺς ξεφεύγῃ. Ποτὲ στὴ ζωὴ τους δὲν εἶχαν ὅτ' ἄνθρωπο νὰ

τρέχῃ τόσο γρήγορα!

Πολλὲς φορὲς ξεμακραίνει τόσο, ποὺ τὸν χάνουν πιά ἀπὸ τὰ μάτια τους... Μὰ σὲ λίγο, χωρὶς νὰ τὸ περιμένουν ξαναγουρίζει κοντὰ τους. Καὶ ξαναρχίζει νὰ τρέχῃ... Λὲς καὶ θέλει νὰ τοῦς κοροϊδέψῃ ποὺ δὲν καταφέρνουν νὰ τὸν φθάσουν.

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμπού δὲν παύουν νὰ τὸν κυνηγᾶνε. Καὶ ἡ ἱστορία αὐτὴ συνεχίζεται γιὰ πολλὴ ὥρα ἀκόμα!

Τέλος ὁ Ἀράτης, με τὸν ἀναίσθητο Ποκοπῖκο στὰ χέρια, ἀρχίζει νὰ κόβῃ τὴν ταχύτητά του, σὰν νὰ κουράστηκε πιά...

Ἔτσι, τρέχει τώρα, μονάχα ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ μὴ τὸν φθάσουν οἱ διώκτες του. Φροντίζει νὰ θρίσκειται μονάχα δυὸ — τρία βήματα πρὸ μπροστὰ τους.

Ὅμως νά: Σὲ μιὰ στιγμὴ κατὶ τρομερὸ κι ἀναπάντεχο γίνεται: Πρῶτος ὁ μαῦρος ἰθαγενὴς με τὸ νᾶνο, καὶ σχεδὸν ἀμέσως πίσω του ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμπού, πατᾶνε στὰ λεπτὰ κι ἀδύναμα κλαδιά ποὺ σκεπάζουν μιὰ θαθεῖα παγίδα. κρεμίζονται κ' οἱ τρεῖς κάτω. Ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλον...

Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, μπαίνοντας ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα ποὺ δημιουργήθηκε στὴν παγίδα, φωτίζει καλὰ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς.

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμπού βλέπουν τώρα τὸν Ἀράτη νὰ σηκώνῃ ψηλὰ τὸν ἀναίσθητο Ποκοπῖκο. Καὶ νὰ τὸν κτυπᾷ

μέ ὀρμη καὶ δύναμι κάτω.

Ὁ νᾶνος κάνει ἕναν παρά-
ξενο κούφιο κρότο. Καὶ σπά-
ζοντας σὰν οταμνί, γίνεται
χίλια κομμάτια.

Οἱ δυὸ μελαψοὶ σύντροφοι
κυττάζουν μὲ γουρλωμένα μά-
τια. Τώρα καταλαβαίνουν τί
εἶχε συμβῇ :

Ὁ μαῦρος ἰθαγενεὺς δὲν
σήκωνε στὰ χέρια του τὸν
πραγματικό Ποκοπίκο. Κρα-
τοῦσε ἕνα καλοφτιαγμένο ὁ-
μοίωμά του ἀπὸ πηλὸ. Βαμ-
μένο μαῦρο...

Ἄν θρискόταν ἐκεῖ ὁ νᾶ-
νος καὶ τῶλεπε, θὰ σκάρωνε
κανένα στιχάκι σὰν αὐτό :

«Ἡ φῆμη μου κ' ἡ δόξα μου
κάναν μεγάλα ἄλματα!

Ἀκόμα δὲν ἀπόθανα
καὶ μοῦφτειαξαν... ἀγάλματα!»

Ἐξω φρενῶν ὁ Γκαοῦρ ἀρ-
πάζει τὸν Ἀράπη ἀπὸ τὸ
λαιμό :

— Σκυλε! μουγγρίζει.
Γιατὶ τῶκανες αὐτό; Γιατὶ
μᾶς ἔρριξες στὴν παγίδα;

Ἐκεῖνος διαμαρτύρεται κα-
ταφοβισμένος :

— Ὅχι, Ἀφέντη μου! Δὲν
τῶκανα ἐπίτηδες. Ἀφοῦ κ' ἐ-
γὼ ὁ ἴδιος ἔπεσα μέσα...

Ἐπεμβαίνει τώρα ἡ Τατα-
μπού :

— Τότε γιατί κρατοῦσες
στὰ χέρια σου τὸν ψεύτικο
Ποκοπίκο;

Ὁ Ἀράκης δὲν ξέρει πιά
πὼς νὰ δικαιολογηθῇ...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας μὲ
τὸ ἀριστερό χέρι τὸν ἀρπάζει
ἀπὸ τὸ λαιμό. Καὶ μὲ τὸ δε-
ξι τοῦ δίνει δυὸ — τρεῖς γρο-

θις στὸ πρόσωπο :

— Λέγε, σκυλε! Γιατὶ τῶ-
κανες; Γιατὶ μᾶς παρέσυρες
στὴν παγίδα;

Τρομαγμένος ὁ ἰθαγενὴς
ἀναγκάζεται νὰ ὁμολογήσῃ :

— Δὲν φταίω ἐγώ, Ἀφέν-
τες μου! Ὁ Ἀρχηγός μας
μ' ἔβαλε νὰ σᾶς ρίξω ἐδῶ
μέσα. «Νὰ πέσης κ' ἐσὺ» μοῦ
εἶπε. Ἔτσι θὰ τοὺς ξεγελά-
σῃς καλύτερα!

Καὶ συνεχίζει :

»Ἀπὸ καιρὸ κάνει σχέδια
γιὰ νὰ σᾶς πιάσῃ σκλάβους
του... Αὐτὸς μοῦδωσε νὰ κρα-
τάω καὶ τὸν πῆλινο νᾶνο.
Διάλεξε ἐμένα γιατί τρέχω
πιὸ γρήγορα κι ἀπ' τὸ ἐλά-
φι!

Ὁ Γκαοῦρ ξεσφίγγει τὸ
λαιμό του. Τὸν ρωτᾷ ἄ-
γρια :

— Καὶ ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ
Ἀρχηγός σου, σκυλε;

Ὁ Ἀράκης κάνει ν' ἀπο-
κριθῇ. Μὰ δὲν προφθαίνει.

Τὴν ἴδια στιγμή ἕνα μπου-
λούκι ἀπὸ μαύρους ἰθαγενεὺς
φθάνουν τρέχοντας πάνω ἀ-
πὸ τὴ θαθεῖα παγίδα... Τὴν
ξεσκεπάζουν ἀμέσως, τρα-
βῶντας τὰ ξύλα καὶ τὰ λε-
πτὰ κλαδιά...

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Τατα-
μπού ἀνασηκώνουν τὰ κε-
φάλια τους. Ταυτόχρονα, μιὰ
γνώριμη θαρεῖα κι ἀγρια φω-
νὴ ἀκούγεται ἀπὸ ψηλά :

— Εγὼ εἶμαι! Αὐτὴ τὴ φο-
ρὰ σᾶς κρατάω γερά. Καὶ
θὰ καλοπεράσετε στὰ χέρια
μου! Χά, χά, χά! Τὴν πάθα-
τε μὲ τὸν ψεύτικο Ποκοπίκο!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας μοῦγ.

γρίζει με αφάνταστη λύσσα και μανία :

— Δειλέ Κακούργε! Ποτέ δεν είχες τό κουράγιο νά μετρηθής σάν άντρας μαζί μου!

Ο Κακούργος πετάει τώρα κάτω τις άκρες από δυο μακρυά γερά χορτόσχοινα. Καί διατάζει τόν Γκαούρ :

— Δέσε πρώτα με τό ένα τη συντρόφισσά σου! "Υστερα δέσου κ' έσύ... θά σάς τραθήξουν! έπάνω!

Ο «Έλληνας» τού αποκρίνεται περήφανα :

— Κατέβα έσύ νά μάς δέσης!

Ο 'Αρχηγός τών 'Αραπάδων ούρλιάζει σάν λαθωμένο θηριό :

— Κάνε γρήγορα αυτό που σέ διατάζω! Άλλοιώς θά ρίξω φωτιά. Θά σάς κάψω ζωντανούς! Μή θαρρείς πώς θά λογαριάσω τόν άνθρωπό μου που θρίσκει κάτω! Θά τόν κάψω κι αυτόνε μαζί σας!

Ο άμοιρος μαύρος που τόν άκούει, τρέμει από τό φόβο του. Καί γονατίζοντας μπροστά στόν Γκαούρ τόν ίκετεύει :

— Λυπήσου με, 'Αφέντη μου! Θά με κάψω κ' έμένα ζωντανό! Δεθίτε νά σάς τραθήξουν έπάνω!

Ο ύπέροχος Έλληνας τόν κυττάζει με συμπόνια και κατανόηση. Μουρμουρίζει :

— Δίκηο έχεις, δυστυχισμένε! Τί φταίς έσύ!

Άμέσως, άρπάζοντας και τά δυο κρεμασμένα χορτόσχοινα, δένει γερά από τη μέση τόν τρομοκρατημένον

'Αράπη.

— "Ε, μαύρα σκυλιά! φωνάζει πρὸς τά έπάνω. Τραθήχτε τώρα τό σύντροφό σας. "Ετσι, θάσαστε, άκόμα πιο έλεύθεροι, νά μάς ρίξετε τη φωτιά!

Εκείνοι, άρχίζουν άμέσως νά τραβάνε τόν δεμένο τους σύντροφο. Ένῳ εκείνος κατάπληκτος από την υπέρανθρωπη καλωσύνη τού μελαψού γίγαντα, ψιθυρίζει μέσ' άπ' την καρδιά του:

— Είσαι καλός, 'Αφέντη μου! Είσαι πολύ καλός!

Σέ λίγες στιγμές θρίσκειται κιόλας λεύθερος έξω από την παγίδα...

Τά ίδια χορτόσχοινα ξαναπέφτουν κάτω. Καί η γνώριμη θареία κι άγρια φωνή ξανακούγεται πάλι από ψηλά.

— Δεθίτε λοιπόν νά σάς τραθήξουν! Θά σάς κάψω ζωντανούς!

Η Ταταμπού ψιθυρίζει στο αυτί τού συντρόφου της:

— Καλύτερα νά θγούμε, Γκαούρ! "Ισως έξω νά θρεθί κάποιος τρόπος νά σωθούμε... "Αν μείνουμε! έδῶ και μάς ρίξουν άναμμένα κλαδιά, δέν γλυτώνουμε!

Καί χωρίς νά περιμένη άπόκρισί του παίρνει τό ένα από τά δυο χορτόσχοινα. Δένει γερά τόν Γκαούρ. "Υστερα δένεται κι αυτή με τό άλλο...

Οί άγριοι 'Αραπάδες τούς τραβάνε άργά. Ένῳ ταυτόχρονα άκούγεται από ψηλά τό σαρκαστικό γέιλο τού άπαίσιου 'Αρχηγού τους :

— Χό, χό, χό! Χό, χό, χό!

ΟΙ ΑΚΡΙΔΕΣ
«ΚΟΥΝ ΜΑΜΟΥΧ»!

Καιρός όμως είναι τώρα να ξαναγυρίσουμε κοντά στον Ταρζάν και την Τζέιν.

Τους είχαμε αφήσει — όπως θυμόμαστε — να προχωρούν άγριεμένοι προς το θεόρατο πέτρινο βουνό.

Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας" τρίζει τα δόντια του από όργη και μίσος για τον Γκαούρ.

Όμως άλλοιμονο: Στα μι-

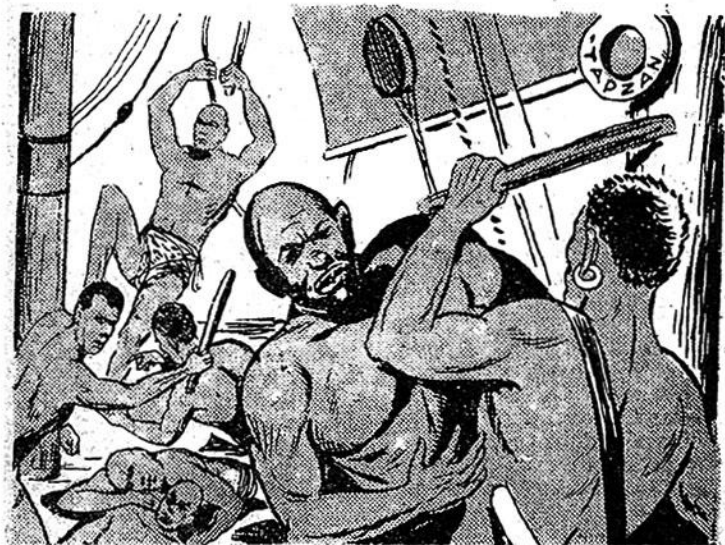
σά του δρόμου είναι γραφτό τους να περάσουν μια αφάνταστα τραγική περιπέτεια!

Ξαφνικά παράξενη βοή φθάνει στ' αυτιά τους. Ταυτόχρονα, άνασχηκώνοντας τα κεφάλια τους, αντικρύζουν χαμηλά στον ουρανό, ένα αλόκοτο μαύρο σύννεφο...

Τό βλέπουν να κινείται... Νά χαμηλώνει... Νάρχεται προς το μέρος τους...

Τό έμπειρο μάτι του "Αρχонта της Ζούγκλας" καταλαβαίνει τόν κίνδυνο.

— Τρέξε, Τζέιν! φωνάζει στή συντρόφισσά του! Είναι

Στό κατάστρομα του «TARZAN» μεγάλο μακελειό γίνεται. Οί ναύτες του κτυπιώνται μέ ξύλα καί σίδερα. 'Αλληλοεξοντώνονται!

σαρκοφάγες άκρίδες! Θά μιάς έπιτεθούν!

Κι άρπάζοντάς την από τό χέρι, την παρασέρνει τρέχοντας σάν τρελλός.

Ξέρει πώς κάπου εκεί κοντά θρίσκειται μία μικρή λίμνη. Προχωρεί προς την κατεύθυνσί της... 'Η βοή όσο περνούν οι στιγμές, τόσο ακούγεται και πιο δυνατά...

Οί τρομακτικές μεγάλες κόκκινες άκρίδες φθάνουν. Πέφ'τουν σάν μιά βροχή από άμέτρητους μικρούς κεραυνούς πάνω τους. Γαντζώνονται στά μισόγυμνα λευκά κορμιά τους. 'Αρχίζουν νά τους δαγκώνουν...

Ο Ταρζάν και ή Τζέιν εξακολουθούν νά τρέχουν, ούρλιάζοντας από τους πόνους! 'Ενώ οι σαρκοφάγες άκρίδες, όλο και πληθαίνουν πάνω στά κορμιά τους. 'Η μιά τώρα γαντζώνεται πάνω στήν άλλη...

Τέλος, οι δύο τραγικοί σύντροφοι βαραίνουν πολύ. "Ωσπου σωριάζονται κάτω!

Και τότε μιά τρομακτική πάλη άρχίζει:

'Η Τζέιν κτυπάει και σκοτώνει μέ τά χέρια της όσες άκρίδες θρίσκονται στο κορμί τοϋ Ταρζάν. Κ' εκείνος τό ίδιο κάνει πάνω στο κορμί της συντρόφισσάς του.

Μά οι άκρίδες Κούν Μαμούχ, (*) είναι άμέτρητες!

(*) Κούν Μαμούχ σέ μιά από τις διαλέκτους των ιθαγενών, θά πη: Κόκκινος Διάβολος.

Όσες κι άν σκοτώνουν, πάντα θρίσκονται καινούριες γιά νά κολλήσουν στά καταματωμένα κορμιά τους! Τους δαγκώνουν μέ άκατάσχετη λαίμαργία!

'Η 'Αρχόντισσα της Ζούγκλας έχει πολύ έξαντληθή. Λίγο ακόμα και θά χάση τίς αισθήσεις της. Θά πάψη ν' αντιδρά στή θανατερή επίθεση των φοβερών εντόμων!

Όμως ό Ταρζάν δείχνεται κι αυτή τή φορά, πραγματικά υπεράνθρωπος!

Και νά: Μέ μιά τελευταία άπεγνωσμένη προσπάθεια, καταφέρνει νά πεταχτή άρθός. 'Αρπάζει άμέσως τη Τζέιν στήν άγκαλιά του. Και μέ τό κορμί του γεμάτο άκρίδες που τον δαγκώνουν, άρχίζει νά τρέχη. Νά τρέχη σάν τρελλός!

Όλόκληρο τό δαιμονισμένο κοπάδι των Κούν Μαμούχ τον κυνηγάει...

"Ετσι, καταφέρνει νά φθάση γρήγορα στήν όχθη της μικρής Λίμνης. Και πετάει στά νερά της τή μισοπεθαμένη συντρόφισσά του. 'Αμέσως βουτάει κι αυτός!

Τό νερό σνεφέρει γρήγορα τή Τζέιν.

— Βούτηξε κάτω από την έπιφάνεια! τής φωνάζει ό Ταρζάν. Τό ίδιο θά κάνω κι έγώ!

"Ετσι και γίνεται... Οι δύο σύντροφοι μένουν όσο μπορούν περισσότερο μέσα στά νερά. Κι αυτό είναι ή σωτηρία τους:

Οί άκρίδες δέν μπορούν,

φυσικά, νά ζήσουν κάτω από τὸ νερό. Ξεκollάνε γρήγορα ἀπὸ τὰ κορμιά τους. Βγαίνουν ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια τῆς λίμνης. Φετρουργίζουν ψηλά. Χάνονται, σὰν σύννεφο πάλι, πίσω ἀπὸ τὶς κορφές τῶν αἰωνόβιων δέντρων!

Ὅμως ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Τζέιν βρίσκονται πιά σὲ κακὰ χάλια. Μὲ μεγάλη δυσκολία καταφέρνουν νὰ ξαναβγοῦν ἀπὸ τὴ Λίμνη. Καὶ ξεκινοῦν ἀργά. Συνεχίζουν τὴ δραματικὴ πορεία τους...

Μὰ νά: Στ' αὐτιά τους φθάνουν τώρα μακρυνοὶ ἤχοι τὰμ — τὰμ. Μαζί κι ἄγριοι ἀλαλαγμοὶ ἰθαγενῶν!

Σ' ἓνα μεγάλο ξέφωτο, πλασιωμένο ἀπὸ γιγάντια δέντρα τῆς Ζούγκλας, ἔχει συγκεντρωθῇ ὁλόκληρη ἡ φυλὴ τοῦ Γιαχάμπα. Ὁ τρομερὸς μαῦρος ὑπεργίαντας κάθεται σ' ἓναν πρόχειρο θρόνο ἀπὸ κορμούς δέντρων...

Στὴ μέση τοῦ ξέφωτου θρίσκεται ἓνα γερὸ κλουβί. Καὶ μέσα σ' αὐτὸ τρία ἄγρια καὶ πεινασμένα λιοντάρια.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας καὶ ἡ συντρόφισσά του κρύβονται πίσω ἀπὸ ἓνα μεγάλο πυκνὸ θάμνο. Παρ' ὅλους τοὺς πόνους ποὺ νοιώθουν, ἔχουν τὴν περιέργεια νὰ δοῦν τί θὰ συμβῇ...

Ἄς παρακολουθήσουμε λοιπὸν κ' ἐμεῖς...

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀραπάδες, σέρνουν τώρα ἓνα ἄλλο πολὺ πιὸ γερὸ κλουβί. Γιατὶ μέσα σ' αὐτὸ δὲν βρίσκονται λιοντάρια. Ἀλλά ὁ Γκαοῦρ

καὶ ἡ Ταταμπού. Ποῦ εἶναι πιὸ δυνατὰ κ' ἐπικίνδυνα θηρία!

Οἱ μαῦροι ἀκουμπᾶνε τώρα τὸ ἓνα κλουβί πλάι σὸ ἄλλο. Μὲ τὶς δυὸ πόρτες τοὺς ἀντικρυστές.

Ἕνας Ἀράπης σκαρφαλώνει ἀμέσως πᾶνω τους. Καὶ τραβώντας ἀνασηκώνει τὶς συρταρωτές τοὺς πόρτες. Τώρα τὰ δυὸ κλουβιά ἐπικοινωνοῦν μεταξύ τους. Ἔτσι, τὰ τρία πεινασμένα λιοντάρια ἀφήνουν τὸ δικὸ τους κλουβί. Καὶ χύνονται σὸ πλάινό. Ἐκεῖ ποὺ βρίσκονται τὰ δυὸ θύματα.

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμπού ἔχουν φθάσει τώρα σὲ τραγικὴ θέσι. Παλεύουν ὑπεράνθρωπα μὲ τὰ θηρία. Γίνοντ' ἓνα θανατερὸ κουβάρι μαζί τους.

Ὁ ἀπαίσιος Γιαχάμπα, ποὺ παρακολουθεῖ τὸ κακὸ ποὺ γίνεται, καυχάζεται μὲ ἄγρια χαρά:

— Χό, χό, χό! Χό χό, χό! Αὐτὴ τὴ φορά δὲν θὰ μοῦ γλυτώσετε!

Ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Τζέιν, κρυμμένοι πίσω ἀπὸ τὸν πυκνὸ θάμνο, κρυφοκυττάζουν...

Σὲ μιὰ στιγμή, ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας, ψιθυρίζει σὸ σύντροφό της:

— Καλύτερα ἔτσι, Ταρζάν! Ἀντὶ νὰ τοὺς τιμωρήσουμε ἐμεῖς, τοὺς τιμωρεῖ ὁ Θεός! Ἐφθασε ἡ εὐλογημένη στιγμή ποὺ ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμπού θὰ λείψουν γιὰ πάντα ἀπ' τὴ Ζούγκλα μας! Θὰ ἡ-

συχάσουμ' ἐπὶ τέλους!

Ὁ Ταρζάν στέκει ἀκίνητος, σάν μαρμαρωμένος! Παρακολουθεῖ μὲ ὀρθάνοιγτα μάτια τὸ τρομακτικὸ μακελειὸ ποὺ γίνεται μέσα στὸ τραγικὸ κλουβί!

Ἡ κακιὰ γυναίκα μὲ τὰ γατίσια μάτια, τὸν τραβάει :

— "Ἄς γυρίσουμε λοιπὸν στὴ σπηλιά μας, ἀγαπημένε μου! Αὐτὸ ποὺ θέλαμε νὰ κάνουμ' ἔμελλε, τὸ κάνει ὁ Γιαχάμπα. Μᾶς γλυτώνει κι ἀπ' τὸν κόπο!

Ὁ Ταρζάν τὴ σπρώχνει θάνασσα :

— "Ἀφισέ με! Δὲν μπορῶ τιά! Δὲν θαυτάει ἡ καρδιά μου νὰ τοὺς βλέπω... Θὰ χυθῶ πάνω στὰ κλουβιά. Θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ τοὺς σώσω!

— Τρελλάθηκες, λοιπὸν; κάνει χαμένα ἡ Τζέιν. Ξεχνᾷς πὼς ἐρχόμαστον ἐδῶ γιὰ νὰ τοὺς σπασοῦμε; Μὰ τ' εἶν' αὐτὸ ποὺ φταίει σ' ἐσένα κι ἀλλάξεις ἔτσι εὐκολὰ τὰ αἰσθήματα καὶ τίς ἀποφάσεις σου;

Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀναστενάζει :

— Τὸ καταραμένο ἑλληνικὸ αἷμα, Τζέιν! Αὐτὸ δὲν μ' ἀφήνει καὶ τώρα νὰ φύγω! Μὲ σπρώχνει νὰ κάνω τὸ καλὸ καὶ στὸν ἐχθρὸ μου ἀκόμω! "Ανάθεμα τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμή ποὺ ὁ Γκαούρ τὸ ἄφησε νὰ ξεχυθῇ μέσα στίς φλέβες μου!

Καὶ νά: Ἡ Τζέιν δὲν προφθαίνει νὰ τὸν συκρατήσῃ. Ὁ Ταρζάν ἀντιμετωπίζει ἄ-

τρόμητος τὸν κίνδυνο!

Μὲ δυὸ — τρία πηδήματα φθάνει κοντὰ στὸ Γιαχάμπα. Καὶ μὲ μιὰ γροθιά στὸ κεφάλι, τὸν γκρεμίζει ἀπὸ τὸν πρωτόγονο ξυλένιο θρόνο του.

Οἱ "Αραπάδες πέφτουν ἀμέσως πάνω του. Γίνονται δλοὶ τοὺς ἓνα κουθάρι. Καὶ στὸ μέρδεμα αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο πιά νὰ τὸν ἀνακαλύψουν. Ὁ ἕνας τοὺς κτυπάει τὸν ἄλλον. Ἀφάνταστο κακὸ γίνεται.

Ἡ Τζέιν νοιώθει πὼς ὁ Ταρζάν δὲν θὰ βγῇ ζωντανὸς ἀπ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια. Κι ἀμέσως, γλυστρώντας ἀπ' τὴν κρυψώνα τοῦ θάμνου, τρέχει κι αὐτὴ νὰ τὸν βοηθήσῃ!

"Ὅμως! ἄλλοίμονο! Δὲν προφθαίνουν νὰ περάσουν λίγες στιγμὲς καὶ ἡ παράξενη βοή ξανακούγεται ἀπὸ ψηλά. Τὸ κινούμενο κόκκινο σύννεφο ξαναπαρουσιάζεται στὸν οὐρανὸ. Καὶ χαμηλώνει γρήγορα πρὸς τὸ ξέφωτο...

Οἱ Σαρκοφάγες ἀκρίδες Κοὺν Μαμουχ πέφτουν τώρα στὸ σωρὸ τῶν Ἀραπάδων τοῦ Γιαχάμπα. Πέφτουν καὶ στὸ κουθάρι ποῦχουν γίνει τὰ τρία λιοντάρια μὲ τοὺς δυὸ μελαφροὺς συντρόφους.

Εὐτυχῶς ὅμως! Ταυτόχρονα σχεδὸν ἕνας ἀναπάντεχος σωτήρας παρουσιάζεται... Εἶναι ὁ γιγαντόσωμος Ἀράτης ποὺ εἶχε παρασύρει τὸν Γκαούρ καὶ τὴν Ταταμπού στὴν παγίδα. Αὐτὸς ποὺ ὁ μεγάλου ψυχὸς Ἑλληνας ἄφησε νὰ τὸν τραβήξουν ἐπάνω. Γιὰ

νά μὴ μείνη μαζί τους καὶ κατὰ ζωντανός...

Τώρα, βρίσκει κι ἐκεῖνος τὴν εὐκαιρία νὰ δείξη τὴν εὐγνωμοσύνη του.

Κυττάζετε τον;... Ἀδιαφορεῖ γιὰ τίς ἀμέτρητες ἀκρίδες ποὺ χουν κολλήσει στὸ γυμνὸ κορμὶ του. Καὶ μ' ἓνα πρωτόγονο πέτρινο τσεκούρι, κτυπάει τὰ χοντρά ξύλα τοῦ δευτέρου κλουβιοῦ. Τὰ σπάζει...

Οἱ Κοὺν Μαμουχ τὸν δαγκώνουν λαίμαργα. Οὐρλιάζει σὰν τρελλὸς ἀπὸ τοὺς ἀβάστακτους πόνους. Ὅμως στιγμὴ δὲν σταματᾷ τὸ σωτήριο ἔργο του.

Ἔτσι, γρήγορα καταφέρνει ν' ἀνοίξῃ στὸ κλουβὶ μιὰ εὐρύχωρη τρύπα.

Καὶ νά: Τρομαγμένα τὰ λιοντάρια ἀπὸ τίς σαρκοφάγες ἀκρίδες ποὺ χουν κολλήσει πάνω τους, θγαίνουν ἔξω, μουγγρίζοντας ἀπὸ τοὺς πόνους. Καὶ τὸ θάζουν στὰ πόδια. Ζητᾶνε στὴ φυγὴ τὴ σωτηρίᾳ τους.

Λεύτεροι πιά κι ὁ Γκαοὺρ μὲ τὴν Ταταμπού, κάνουν τὸ ἴδιο. Βγαίνουν κι αὐτοὶ ἔξω ἀπ' τὸ κλουβὶ τοῦ θανάτου.

Ὁ Γιαχάμπα καὶ οἱ Ἀραπάδες του ἐξακολουθοῦν νὰ θρῖσκονται κάτω. Ὅμως τώρα παλεύουν καὶ κτυπιῶνται γιὰ νὰ λευθερωθοῦν ἀπὸ τίς φοβερὲς ἀκρίδες...

Ὁ Ταρζάν καὶ ἡ συντρόφισσά του βρίσκονται σὲ κακὰ χάλια!

Ὁ Γκαοὺρ φθάνει πρῶτος κοντὰ τους. Ἀρπάζει τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας σ'

ἀτσαλένια μπράτσα του. Ἡ Ταταμπού σηκώνει στὴν ἀγκαλιά της τὴ Τζέιν. Τρέχουν κι αὐτοὶ πρὸς τὴν ἴδια μικρὴ Λίμνη. Τὰ κορμιά τους εἶναι σκέπασμένα ὁλόκληρα ἀπὸ τίς κόκκινες σαρκοφάγες ἀκρίδες!

Ὁ Ταρζάν δογγάει πονεμένα! Εἶναι καὶ κτυπημένος θареиᾶ ἀπὸ τοὺς μαύρους τοῦ Γιαχάμπα!

Τέλος, κ' οἱ τέσσερες μαζί, πέφτουν στὰ θαθεῖα νερά τῆς Λίμνης. Οἱ φοβερὲς Κοὺν Μαμουχ ξεφεύγουν ἀμέσως ἀπὸ πάνω τους. Σῶζονται ἀπὸ φρικτὸ θάνατο κι αὐτὴ τὴ φορά.

Τώρα φιλιοῦνται ἀγκαλιασμένοι μέσα στὸ νερό. Ἐνῶ ὁ Ταρζάν ὁμολογεῖ μὲ εἰλικρίνεια στὸ μελαψὸ σωτήρα του:

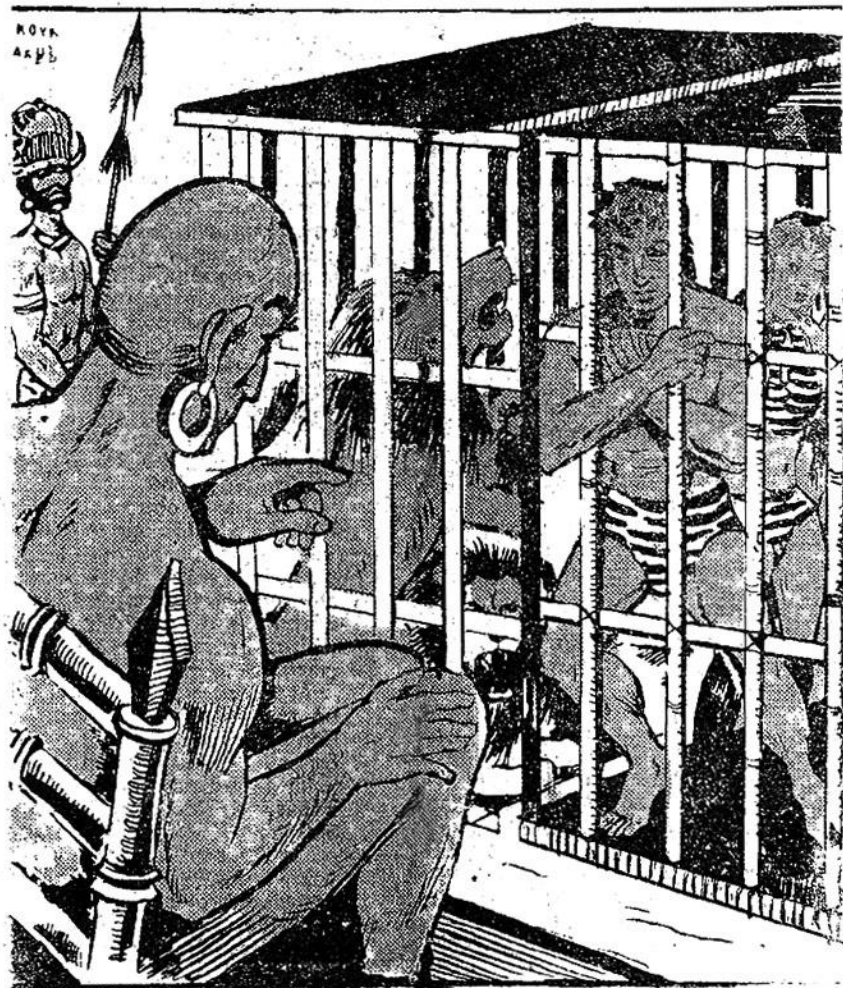
— Ἐρχόμουν νὰ σοὺ κάνω κακό. Γκαοὺρ! Ὅμως δὲν θάστηξε ἡ καρδιά μου! Τὸ ἑλληνικὸ αἷμα ποὺ κυλάει στὶς φλέβες μου μ' ἔχει κάνει ἀλλοιώτικον ἄνθρωπο!

Τέλος οἱ δυὸ μελαψοὶ σύντροφοι τοὺς λένε ὅ,τι ἔχουν μάθει καὶ ξέρουν γιὰ τὸν Μάξ Ἀρλαν καὶ τὴ Βάντα.

Ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Τζέιν γιὰ πρώτη φορὰ ἀκοῦνε πῶς ὁ Ἀμερικανὸς καὶ ἡ συντρόφισσά του Κραγιαμπού, φύγαν μ' ἓνα Ἰστιοφόρο ἀπὸ τὸ Μεγάλο Λιμάνι!

ΕΝΑΣ ΤΙΜΙΟΣ...
ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἄς παρακολουθήσουμε τώρα κι ἐμεῖς τὸν Μάξ Ἀρλαν.

Οί Άραπάδες βάζουν τὰ δύο κλουβιά πλάϊ -πλάϊ, μέ τίς δυό
πόρτες τους ἀντικρυστές. "Υστερα ἕνας ἀπ' αὐτοῦς . . .

και τη Βάντα...

Τό 'Ιστοιόφορο τους «ΤΑΡ-ΖΑΝ» αρμενίζει σέ γαλήνια θάλασσα... Τό κυβερνάει ὁ Κουρούφ, ὁ κακοῦργος κα-πετάνιος...

Ὁ Ἀμερικανὸς Τυχοδιώκτης ἔχει ἀλλάξει, σὲ μετα-ξὺ, ἀπόφασι. Ἀντὶ νὰ τρα-θήξουν κατ' εὐθείαν στὴν Ἀμερική, λογαριάζει τώρα ν' ἀράξουν σὲ κανένα ἐρημικὸ ξερονήσι. Νὰ κρούη ἐκεῖ τοὺς θησαυροὺς τοῦ κρατῶντας μο-νάχα ἓνα μικρὸ μέρος ἀπ' αὐτούς.

Ῥότερα, μαζί με τὴ Βάν-τα, νὰ συνεχίσουν τὸ ταξεῖδι τους πρὸς τὴ Νέα Ὑόρκη...

Ἡ ὁμορφὴ μελαψὴ Κοπέ-λα, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ θρί-σκεται κάτω ἀπὸ τὴ μαγικὴ ἐπίδρασι τῆς Χρυσόμυγας τοῦ Νάχρα Ντού, δείχνει, ὅχι μονάχα ἐνδιαφέρον, μὰ καὶ ἀγάπη γιὰ τὸν ἀπαγωγέα τῆς.

Ὅμως ἐκεῖνος, ὅσο πα-ληάνθρωπος κι ἂν εἶναι, ἀπέ-ναντί τῆς φέρεται ἱπποτικά!

Ἐχει ἀποφασίσει νὰ κάνη συντροφίσαά του τὴ Βάντα, μόνο ἅμα θάβει βέβαιος πὼς τὸν ἔχει ἀγαπήσει πραγματι-κά. Ὅχι, ὅπως τώρα, ποὺ τὸν ἀγαπάει με τὶς χρυσόμυ-γες καὶ τὰ μάγια τοῦ μονό-φθαλμοῦ Μάγου...

Ὅσο γιὰ τὴ μελιστάλακτη καὶ μαύρῃ γόησσα Χουχού, μὴ τὰ ρωτᾶτε! Ἐχει ἐρωτευ-θῇ ὁλόκληρο τὸ πληρῶμα : Ἄπὸ Καπετάνιο μέχρι μοῦ-τσο! Ἄν καὶ κανένας ἀπ' αὐτοὺς δὲν τῆς δίνει σημα-

σία. Ὅλοι γελᾶνε μαζί τῆς. Τὴν κοροιδεύουνε !

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία πάει νὰ σκάσῃ ἀπ' τὸ κακὸ τῆς. Ὡσπου χάνοντας κάπο-τε τὴν ὑπομονή, τοὺς τὰ ψέλ-νει ἀπ' τὴν καλή:

— Τρομάρα στὰ μπατζάκια σας, χρυσά μου! Οὐδὲλὼς ἔ-χετε γούστο γιὰ νὰ ἐχτιμήσε-τε ἓνα πλάσμα μούρλια, κα-θὼς τοῦ λόγου μου! Πολὺ κρύοι ἄνδρες εἶσθε, ποὺ κα-κοφορονάχετε, μὲ συγχωρεῖ-τε κιόλας!

Ὅμως παράλληλα ἡ Χου-χοῦ νοιώθει καὶ μιὰ παράξε-νῃ ἔλξι πρὸς τὸν Μάξ Ἀρ-αλίν. Καὶ μιὰ ἀκατανίκητη συμπάθεια γι' αὐτόν! Χίλιες φορές πῶς δυνατὴ ἀπ' αὐτὴ ποὺ νοιώθει γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους.

Εἶναι ἡ ἐπίδρασι τῆς μαγι-κῆς Χρυσόμυγας ποὺ ὁ Ἀμε-ρικανὸς κρατᾷ ἐπάνω του...

Καὶ νά: Κάποιο πρωτὶ ἡ «Μαύρῃ Γόησσα» καθὼς ἔε-σκονίζει τὸ σακκάκι του, θρίσκει τὴ χρυσόμυγα αὐτῇ. Τῆς ἀρέσει τόσο πολὺ ποὺ τὴν καρφώνει σὲ θρυλι-ὸ τσουλούφι τῆς...

Ὅμως σὰν σὲ λίγο θγαίνει σὲ κατὰστρομα, χαλασμός Κόσμου γίνεται: Ὅλοι οἱ ἄνδρες τοῦ πληρῶματος, νοιώθουν κεραυνοβόλο ἔρωτα γιὰ τὴν κοντόχοντρη πυγμαία. Ξετρελλαίνονται ἀπὸ ἀγάπη καὶ πόθο γι' αὐτὴν!

Ἔτσι, φοβερὴ μάχη ἀρχί-ζει μεταξὺ τους... Καθ' ἓνας ἀπ' αὐτοὺς ζητᾷ νὰ τὴν ἀρπάξῃ γιὰ λογαριασμό του.

Τὴν τραβάνε ἀπ' τὰ χέρια
κι ἀπ' τὰ πόδια. Καὶ ἡ Χου-
χοῦ κατενθουσιασμένη, ξεφω-
νίζει ναζιάρικα:

— Τραβήχτε με! Κομμα-
τιάστε με! Ἀπὸ μιὰ μπουκιά
νὰ πάρειτε ὁ πᾶσα ἕκαστος!
Καθότι μπουκιά καὶ συγ-
χώριο τυγχάνω ἢ ἔρημη! Μὲ
συγχωρεῖτε κιδλας!

Ὁ Μάξ "Ἀρλαν, ἀκούγον-
τας τὴ φασαρία καὶ τὸ κα-
κὸ ποὺ γίνεται στὸ κατά-
στρωμα τρέχει νὰ 'δῇ τί συμ-
βαίνει...

"Ἔτσι, μὲ τὴν πρώτη ματιά
ποὺ ρίχνει, ξεχωρίζει τὴ μα-
γική χρυσόμυγα στὸ τσου-
λούφι τῆς πυγμαίας. Τῆς τὴν
παίρνει μὲ τρόπο. Καὶ τὸ κα-
κὸ σταματάει ἀμέσως...

Ἡ Χουχοῦ παραξενεύεται.
Ρωτάει χαμένα τοὺς καλμα-
ρισμένους τώρα ναῦτες:

— Καλὲ τόσο γρήγορις σᾶς
παρῆλθεν ὁ ἔρω; Δὲν εἶσα-
στε οὐδὲν ὅπως σταθεροὶ εἰς τὰ
αἰσθηματά σας!

Ὁ κακούργος κατετάνιος
Κουροῦφ ἔχει καταστρώσει
ἕνα καταχθόνιο κ' ἐγκλημα-
τικὸ σχέδιο:

Λογαριάζει νὰ φέρῃ καὶ ν'
ἀράξῃ τὸ "Ἰστιοφόρο σ' ἕνα
ἔρημο ξερονήσι. Ὅπως, ἔλ-
λωστε εἶναι καὶ ἡ ἐπιθυμία
τοῦ Μάξ "Ἀρλαν...

"Υστερα θὰ καταφέρῃ τὸν
'Ἀμερικανὸ νὰ θγῇ μονάχος
στὴ στεριά. Καὶ παρατώντας
τον ἔξω, θὰ σηκώσει πανιά.
Θὰ φύγῃ...

"Ἔτσι, θὰ μείνουν στὰ χέ-
ρια του. ὅχι μονάχα τὸ μεγά-

λο Καράβι καὶ οἱ θησαυροὶ
ποὺ κλείνει στὸ ἀμπάρι του.
Μὰ καὶ αὐτὴ ἡ τόσο ὁμορφὴ
καὶ χαριτωμένη Βάντα!

Ὁ Μάξ "Ἀρλαν, ὅπως ξέ-
ρουμε, εἶναι ὁ μόνος μέσα
στὸ "Ἰστιοφόρο ποὺ ἔχει ὀ-
πλα. Γι' αὐτὸ κι ὅλοι αὐτοὶ
οἱ ἄνδρες κακούργοι τὸν
φοβοῦνται καὶ τὸν ὑπακοῦνε!

Μονάχα ἕνας, ἀπὸ τὸ πλή-
ρωμα, τόλμησε κάποτε νὰ
παρακοῦσῃ μιὰ διαταγὴ του.
Κι ὁ Ἀμερικανὸς τὸν τιμώ-
ρησε σκληρά: Μὲ τὴν ἀπειλὴ
τοῦ πιστολίου τοῦ τὸν ἀνάγ-
κασε νὰ πέσῃ στὴ θάλασσα.
Μὰ κολύμπι δὲν ἤξερε καὶ
χαροπάλευε ζητώντας βοή-
θειαν!

Εὐτυχῶς ἕνας τεράστιος
πεινασμένος καρχαρίας βρέ-
θηκε ἐκεῖ κοντά. Κι ἀνοίγον-
τας τὸ τρομερὸ του στόμα:
χλοῦπ, τὸν πρόλαβε νὰ μὴ...
πνιγῇ!

Ὁ Μάξ "Ἀρλαν εἶναι πολὺ
ἔξυπνος ἄνθρωπος. Δὲν ἔχει
καμιὰ ἐμπιστοσύνη στὸ πλή-
ρωμά του...

Τὶς νύκτες κοιμᾶται σὲ μιὰ
κλειδαμπαρωμένη καμπίνα.
Ἄν ζητήσουν νὰ σπάσουν
τὴν πόρτα τῆς, θὰ ξυπνήσῃ.
Καὶ τότε μὲ τὰ δυὸ πιστόλια
τοῦ θὰ τιμωρήσῃ σκληρὰ
τοὺς κακούργους.

Γι' αὐτὸ καὶ κανένας, ἀπ'
ὅλους τοὺς, δὲν τολμάει νὰ
τὰ θάλλῃ μαζί του...

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ!

Περνᾶνε ἔτσι ἀρκετὲς ἡμέ-
ρες...

Τέλος ὁ καπετάνιος Κουρουφ καταφέρνει μὲ φοβερὴ θαλασσοταραχὴ νὰ φέρῃ τὸ Ἰστιοφόρο «ΓΑΡΖΑΝ» σ' ἓνα ἔρημο καὶ παράξενο νησί. Καὶ νὰ ρίξῃ ἄγκυρα στὸ μικρὸ φυσικὸ λιμανάκι του.

Εἶναι τὸ Νηοὶ τῶν Φαντασμάτων ὅπως τὸ λένε οἱ ναυτικοί. Τὰ καράβια τὸ προσπερνᾶνε μὲ τρόμο καὶ φρίκη. Κανένα δὲν τολμάει νὰ τὸ πλησιάσῃ... Εἶναι γεμάτο ἀπὸ τρομακτικὰ Στοιχεῖα καὶ Τέρατα!

Ὁ Μάξ "Αρλαν διατάζει νὰ ρίξουν μιὰ μεγάλη βάρκα στὴ θάλασσα... Καὶ φωνάζει κοντὰ του τὸν Καπετάνιο...

Ὁ Κουρουφ καταλαβαίνει πὺς εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ θυγῇ, μαζί μὲ τὸν Ἀφέντη του, ἔξω στὴ στεριά! Ὅσο κι ἂν θασανίζει τὸ μυαλό του, στέκει ἀδύνατο νὰ βρῇ κάποιο τρόπο ν' ἀποφύγῃ.

Ὅμως γρήγορα δοκιμάζει μιὰ ἀνέλπιστη χαρά: Ἀκούει τὸν Μάξ "Αρλαν νὰ τοῦ λέη:

— Θὰ θγῶ μοναχός μου ἔξω στὸ νηοί, Καπετάνιε! Δὲν θέλω κανέναν νὰ μὲ συνοδέψῃ...

— Μάλιστα, Ἀφέντη!

Μὰ ἡ χαρά του γίνεται γρήγορα λύπη. Σχεδὸν ἀμέσως ἀκούει τὸν Ἀμερικανὸ νὰ διατάξῃ τοὺς ναῦτες τοῦ πληρώματος:

— "Ε, λεβέντεες! Βγάλτε ὀλόκληρο τὸ τιμόνι τοῦ καραβιοῦ. Θὰ τὸ πάρω μαζί μου στὴ βάρκα... Δὲν ἔχω καμμιά ἐμπιστοσύνη σὲ θρω-

μόσκυλα σὰν κ' ἐσᾶς. Μπορεῖ νὰ φύγετε...

Οἱ ναῦτες ἔκτελοῦν πρόθυμα τὴ διαταγή του. Ξεβιδώνουν τὸ τιμόνι. Καὶ τὸ φορτῶνουν στὴ μεγάλη βάρκα...

Τέλος, πηδάει μέσα σ' αὐτὴν καὶ ὁ Μάξ.

"Εται, καὶ τραβώντας μονάχος του τὰ κουτιά θγαίνει στὸ ἔρημο νηοί τῶν Φαντασμάτων.

Τώρα τὸ Ἰστιοφόρο του δὲν μπορεῖ νὰ φύγῃ ἀκυβέρνητο. Καὶ μάλιστα μὲ μιὰ τέτοια θαλασσοταραχὴ!

Ὁ Ἀμερικανὸς ψάχνει στὸ ἔρημο νηοί. Βρίσκει μιὰ κρυφὴ σπηλιά. Εἶναι ὅτι χρειάζεται γιὰ νὰ κρύψῃ στὸ ἀτέλειωτο βάθος τῆς τοῦς ἀμέτρητους θησαυροὺς του.

Τέλος ξαναγυρίζει στὴν παρὰλία. Ἐτοιμάζεται νὰ ξαναμπῇ στὴ βάρκα. Νὰ ξαναφθάσῃ στὸ καράβι. Καὶ νὰ ἐπιβλέψῃ στὸ ξεφόρτωμα τοῦ θησαυροῦ.

Ὅμως ξαφνικὰ μιὰ μαύρη ἰδέα περνᾶει ἀπὸ τὸ μυαλό του. Μουρμουρίζει ἀνήσυχος:

Διάβολε! Ὁ Καπετάνιος καὶ οἱ ναῦτες θὰ ἴδουν πού θὰ κρύψω τὸ θησαυρό μου... "Εται ἂν μποροῦν κάποτε νὰ ξαναγυρίσουν. Νὰ τὸν ἀρπάξουν...

Κ' ὕστερ' ἀπὸ μικρὴ σκέψη, παίρνει τρομερὴ ἀπόφασι: Ἀμα τελειώσουν τὴ δουλειὰ καὶ καθὼς θὰ περνᾶνε κοντὰ ἀπὸ κάποια στεριά, θὰ τινάξῃ τὸ καράβι στὸν ἄερα!

Στὸ ἀμπάρι του ἔχει ἓνα μεγάλο κιβώτιο μὲ δυναμί-

τες. Θά τούς θάλη ένα φυτίλι καί θά τό ανάψη. "Υστερα, μαζι μέ τή Βάντα θά πηδήσουν στή θάλασσα. Καί θά βγοῦνε κολυμπώντας στή στεριά.

"Ετσι κανέννας ἀπό τούς κακούργους τοῦ πληρώματος δέν θ' ἀπομείνῃ ζωντανός...

Μέ αὐτές τίς σκέψεις, ὁ Μάξ "Αρλαν, μπαίνει στή μεγάλη θάρκα, τή φορτωμένη μέ τό τιμόνι. Καί κάνει νά τραβήξῃ τά κουπιά...

"Ὅμως νά: Τήν ἴδια στιγμή κάτι φοβερό κι ἀπίστευτο ἀντικρύζουν τά μάτια του:

Τό Καραβί τραβάει τήν ἄγκυρα. Ἀνοίγει τά πανιά. Παίρνει στροφή καί βγαίνει ἀπὸ τὸ λιμάνι... Ἀρμενίζει γρήγορο στή φοβερή θαλασσοτάραχή!

Τρελλός ἀπὸ τήν ἀπόγνωστί του ὁ Ἀμερικανός, τραβάει μέ διάσι τὰ κουπιά τῆς θάρκας. Προχωρεῖ λίγο. Μά γρήγορα σταματάει ἀπογοητευμένος. Καταλαβαίνει πὼς εἶναι ἀδύνατο νά... φθάσῃ τὸ Ἰστιοφόρο του.

Περίεργο! ψιθυρίζει χαμένα. Ἀφοῦ κρατάω ἐγὼ τὸ τιμόνι. Πὼς διάβολο καταφέρνουν νά κυβερνᾶνε τὸ σκάφος;

Καί ξεσπάει σὲ ἀτέλειωτες θλαστήμιες καί θρυσιές...

"Ετσι γυρίζει πίσω. Ξαναβγαίνει στήν παραλία τοῦ ἔρημου νησιού...

Γιὰ πολλή ὥρα παρακολουθεῖ, μέ σφιγμένα δόντια, τὸ Καραβί μέ τούς θησαυρούς του καί τήν ὁμορφὴ Βάντα...

Μέχρι ποῦ τὸ βλέπει νά χάνεται στὸ βάθος τοῦ θαμποῦ ὀρίζοντα.

Τέλος μουγγρίζει μέ ἀφανταστή λύσσα. Μά καί ἀπογοήτευσί μαζί:

— Σκυλιά! Αὐτὴ τὴ φορὰ νικήθηκα!

Καί τώρα ἄς βρεθοῦμε γιὰ λίγο μέσα στὸ κλεμμένο ἱστιοφόρο τοῦ Ἀμερικανοῦ Τυχοδιώκτη.

Ὁ Μάξ "Αρλαν, ὅπως ξέρουμε, τοῦ εἶχε ἀφαιρέσει τὸ τιμόνι. Πὼς κατάφερναν λοιπὸν νά τὸ κυβερνᾶνε;

Τὸ θαῦμα αὐτὸ ὀφείλεται στή Χουχού. Ἐκείνη ἔκανε τυχαία κάτω στὸ ἀμπάρι καί στήν πιὸ σκοτεινὴ γωνιά του, μιά μεγάλη ἀνακάλυψι: Βρῆκε ἓνα δεύτερο ὁλόκληρο καί καινούργιο τιμόνι.

Φαίνεται πὼς τὸ Ἰστιοφόρο τοῦ εἶχε γιὰ ρεζέρβα. Μπορεῖ σὲ καμμιά μεγάλη φουρτούνα νάσπαζε τὸ ἓνα. Θά τὸ ἀντικαταστοῦσαν ἀμέσως μέ τὸ ἄλλο! "Ετσι τὸ Σκάφος δέν θάμενε ἀκυβέρνητο!

Ὁ ἀπαίσιος καπετάνιος ἄλλο ποῦ δέν ἤθελε! Τοποθέτησε ἀμέσως τὸ δεύτερο τιμόνι στὴ θέσι τοῦ θγαλμένου. Καί τὸ Καραβί μπόρεσε νά κυβερνηθῇ καί νά φύγῃ...

Θριαμβευτὴς τώρα ὁ Κουρούφ στέκει ἔξω ἀπὸ τὴν καμπίνα ποῦ βρίσκεται κλειδαμπαρωμένη ἡ Βάντα. Τῆς φωνάζει καυχάζοντας:

— Τώρα πιά, εἰσαι δική μου σκλάβο. Δικό μου εἶναι καί τὸ Καραβί! Δικοί μου

καί οἱ θησαυροὶ ποῦ εἰσκον-
ται στ' ἀμπάρια του! "Ο,τι κι
ἂν κάνης, δέν θά γλυτώσης
ἀπὸ τὰ χέρια μου! Χά, χά,
χά!

Μὰ ὁ Καπετάνιος κάνει τὸ
λογαριασμό χωρίς τὸν ξενο-
δόχο... Γιατί τὸ πλήρωμα
τὸν βλέπει μὲ λοξὸ μάτι. "Ο-
λοι τους — κακοῦργοι καθὼς
εἶναι — θέλουν ν' ἀποκτήσουν
ἐκεῖνοι τὴν ὁμορφὴ σκλάβθα.
Μαζὶ βέβαια μὲ τὸν ἀτίμητο
θησαυρό.

Καὶ ἡ συνομοσία δέν ἀρ-
γεῖ νά γίνη. Ἕνας ἀπὸ τοὺς
ναῦτες ἀναγνωρίζεται σάν
ἀρχηγός. Κι ὅλοι μαζί συγ-
κεντρώνονται, τὸ ἴδιο ῥαδύ,

στὴν κουζίνα τοῦ Καραβιοῦ...

Στὸ κρυφὸ συμβούλιο πού
κάνουν παίρνουν τὴν ἀπόφα-
σι: Τὰ μεσάνυχτα θά ἐπιτε-
θοῦν ξαφνικὰ στὸν καπετάν
Κουρούφ. Θά τὸν σκοτώσουν
"Υστερα θά μοιραστοῦν δι-
καια τοὺς θησαυροὺς τοῦ Κα-
ραβιοῦ.

Ἵσο γιὰ τὴν ὁμορφὴ
Σκλάβθα θ' ἀφήσουν τὴν Τύχη
ν' ἀποφασίση. Θά φτειάξουν
κλήρους. Κι ὅποιος τὴν κερ-
δίση θά τὴν κάνη δική του
συντρόφισσα.

Οἱ ναῦτες φαντάζονται πὼς
δέν ἀκούει κανένας τίς συνο-
μωσίες τους. Πὼς εἰσκον-

Ὁ Ποκοτίκο ψαρεύει ἓνα ἀλλόκοτο τέρας τῆς θαλάσσης. Εἶναι
ἓνα τεράστιο χταπόδι μὲ κεφάλι ἀρκούδας.

ται μονάχοι στην κουζίνα.

"Όμως κάτω από το μεγάλο τζάκι ξεπετιέται ξαφνικά ή Χουχού. Και τούς ρωτάει με παράπονο:

— Καλέ κ' έμένα έτσι θά μ' αφήσετε; Δέν θά με θγάλετε στή... λοταρία;

Οί Κακοῦργοι ξαφνιάζονται. Φοβούνται πώς ή ανόητη πυγμαία θά τούς μαρτυρήσῃ. Στην άρχή λένε νά την πετάξουν στή θάλασσα... Μά δέν αποφασίζουν νά τὸ κάνουν.

Ή Χουχού είναι όχι μονάχα μαγειρίσά τους μά και γιάτρισσα. Την έχουν μεγάλη ανάγκη στο Καραβί...

"Έτσι δέν τῆς κάνουν κακό. Μονάχα τῇ φοβερίζουν :

— Πρόσεξε καλά: Μιά λέξι μονάχα νά σοῦ ξεφύγῃ, θά σοῦ κόψουμε, πέρα γιά πέρα, τὸ λαρυγκί!

Ή Χουχού μένει άτάραχη:

— Λά, χά, χά! Καί δέν πᾶ νά μοῦ τὸ κόψετε! Φτάνει τὸ τσουλουφάκι μου νά μὴν πάθῃ τίποτα! Αὐτὸ εἶναι ὅλη ή τσακπινωσύνη καί χαριτωμηνότη μου! Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!

Σὲ λίγο ὅλα εἶναι ἔτοιμα. Ἀκριβῶς νά μεσάνυχτα θά γίνη ή ἐπίθεσι στήν καμπίνα τοῦ Καπετάνιου!

ΜΑΚΕΛΕΙΟ ΣΤΟ ΚΑΤΑΣΤΡΩΜΑ

"Ας πετάξουμε τώρα γιά λίγο, μὲ τὰ φτερά τῆς φαντασίας μας καί στο Καραβί τοῦ Κραγιαμποῦ.

Καί νά: Ὁ «ΓΚΑΟΥΡ», ὅπως λέγεται αὐτὸ, ἀρμενίζει

σὲ θάλασσα ἥσυχῃ. Ψάχνει νά θρῇ τὰ ἴχνη τοῦ ἱστιοφόρου «ΤΑΡΖΑΝ». Αὐτὸ πού ταξιδεύουν ὁ Μάξ "Αρλαν καί ή Βάντα.

Πλοίαρχος σ' αὐτὸ τὸ σκάφος εἶναι ὁ Ζόρν. Ὁ καλὸς καί ἀτρόμητος θαλασσόλυκος!

Ὁ Ποκοπικό μὲ τὰ χατζαροκούμπάρά του, ἔχει πάρει ψηλά τὸν ἀμανέ!

Στοὺς ναῦτες φέρεται σά νᾶναι κοπέλια του. Στὸν καπετάνιο τὸ ἴδιο. Κάθε τόσο τοῦ κάνει παρατηρήσεις :

— "Ελα 'δῶ, Μπάρμπα... Τὸ καράβι μου ὅλο ἀπὸ τίς... λακοῦθες τὸ παγαίνης! Θά σὲ σκολάσω καί θά πῆς τὸ ψωμί — ψωμάκι!

Ὁ Καθαρβάκιος, δεμένος στὸ κατάρτι, μασσοιρίζει ξεροκόμματα. Καί γκαρίζει, κάθε τόσο, νοσταλγικά, παραπονεμένα καί φάλτσα!

Ὁ Νᾶνος τοῦ χαϊδεύει τὰ καπούλια:

— Ποιδὸς στή χάρι σου, ἀδερφέ μου, νάχης ἀφέντη σου μιά τρελλή Ἐφοπλιστάρα σάν κ' ἐλόγου μου!

Περνᾶνε ἔτσι ἀρκετὲς ἡμέρες ἀπὸ τότε πού σαλπάρησαν ἀπὸ τὸ Μεγάλο Λιμάνι...

Τώρα μιά φοβερὴ φουρτούνα ἔχει ὀγκωθῇ στή θάλασσα! Καί εἶναι μεσάνυχτα!

Ξαφνικά στο θάθος τοῦ ὀρίζοντα παρουσιάζεται ή σκοτεινὴ σιλουέττα ἐνὸς ἱστιοφόρου. Λιγιστὰ φῶτα θρίσκονται στὸ κατὰστρωμά του.

Ὁ καπετάν Ζόρν σβήνει τὰ φῶτα τοῦ δικοῦ τους καραβιοῦ. Καὶ βάζει πλῶρη κατὰ πᾶνω του.

Ἔτσι σὲ λίγο τὸ ἀναγνωρίζει :

— Αὐτὸ εἶναι! Σ' αὐτὸ τὸ Ἰστιοφόρο μπαρκάρησε ὁ καπετάν Κουρούφ.

Ὁ Ποκοπικό πού τὸν ἀκούει, ξεφωνίζει κατενθουσιασμένος :

— Ἀδερφέ μου, θὰ σπάσω με πλάξεξ με τρία «ξί». Θὰ γίνῃ... ναυμαχίαρα πού θὰ πάῃ καπινός!

Ὁ «ΓΚΑΟΥΡ» πλησιάζει τὴν τὸν «ΤΑΡΖΑΝ».

Πάνω στὸ πρῶτο καράβι μεγάλο κακὸ καὶ σαματᾶς γίνεται. Ἀγριεὶ φωνές, θρυσιές καὶ θλαστήμιες ἀκούγονται.

Ὁ Ζόρν πλευρίζει τὸ Ἰστιοφόρο του στὸ δικό τους. Καὶ πρῶτος αὐτὸς πηδάει μέσα... Τὸν ἀκολουθεῖ ὁ Κραγιαμποῦ καὶ ὅλοι οἱ Ναῦτες.

Στὸ κατάστρωμα τοῦ «ΤΑΡΖΑΝ» γίνεται φοβερὸ μακελειό. Οἱ Ναῦτες τοῦ κτυπιῶνται μὲ σιδερα καὶ ξύλα. Ὁ καθένας τοὺς θέλει νὰ μείνῃ μόνᾳ αὐτὸς ζωντανὸς στὸ καράβι!

Ὁ καπετάνιος Κουρούφ θρίσκειται πεσμένος ἀνάσκελα κάτω στὸ ματωμένο κατάστρωμα. Βογγάει βαρεῖα τραυματισμένος.

Ὁ Ζόρν, ὁ Κραγιαμποῦ καὶ οἱ ἄνδρες τοὺς πέφτουν σὺν θερίᾳ ἀνήμερα μέσα στὸ μακελειό πού γίνεται. Κτυ-

πᾶνε ἀλύπητα τοὺς ἐπαναστάτες!

Ὁ Ποκοπικό ἔχει πηδήσῃ στὴ ράχι τοῦ καθαρόαιμου. Καὶ κυττάζοντας πρὸς τὸ πλαϊνὸ Καράβι, ξεφωνίζει ἄγρια :

— Ἀπάνω τοὺς θρέεεεε! Ἄμα τοὺς «καθαρίσετε», φωνάχτε με νὰ τοὺς... σφάξω! Τώρα δὲν μπορῶ γιατί... κουνιῶνται!

Σὲ λίγο ὁ τραυματισμένος Κουρούφ καὶ ὅσοι ναῦτες εἶχαν ἀπομείνει ζωντανοὶ ἀπὸ τὸν ἀλληλοσπαραγμὸ, θρίσκονται στὸ κατάστρωμα δεμένοι χειροπόδαρα!

Ὁ Νᾶνος ξεθαρρεῖ τώρα. Καὶ πηδάει στὸ πλαϊνὸ σκάφος. Ρίχνει μιὰ ματιὰ στὸ δεμένον πλήρωμα. Καὶ γνωματεύει σοδαρός :

— Πολλοὶ εἴσαστε, ζωὴ νάχετε... Πρέπει νὰ φάω καλὰ γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σᾶς... σφάξω!

Τέλος κατεβαίνει σβέλτος στὴν κουζίνα τοῦ Καραβιοῦ.

Ἐκεῖ θρίσκει ὄχι μόνο μπόλι κα φαγητά, μὰ καὶ καλομαγειρεμένα. Κι ὅλα μέσα σὲ ἀστραφτερὰ χάλκινα καζάνια!

Ὅμως ἀκριθῶς ἐπειδὴ εἶναι τόσα πολλὰ, ὁ Ποκοπικό τὰ μπουχτίζει. Τοῦ κόβεται ἡ ὄρεξι. Τὸ ἓνα τοῦ μυρίζει καὶ τὸ ἄλλο τοῦ βρωμάει. Ξεσκαπάζει, μιὰ - μιὰ, στὴ σειρὰ τὶς τεράστιες κατασρόλες.

Μὰ νά: Μόλις κάνει νὰ ξεσκεπάσῃ καὶ τὴν τελευταία, παίρνει τρεῖς τοῦμπες στὸν ἄερα!

Μέσ' ἀπὸ τὴ χυτάρρα ξεπε-

τάγεται ή μελιστάλακτη Χου-
χού. Είχε κρυφτή εκεί απ'
τό φόβο της μόλις ξέσπασε
ή επανάστασι στο καράβι.

Ο Ποκοπικό ψιθυρίζει με
γουργωμένα μάτια:

— Έσύ; Έσύ έδω, μωρή
Μαμζέλ;

Η Χουχού τον άγκαλιάζει
τρυφερά :

— Ναι, γλύκα μου! Έγώ
είμαι πού κακοφόφο νάχω!

Ο Νάνος τη ρωτάει χαμέ-
να :

— Καί γιατί, μωρή, σε
φτειάχνουνε... της κατασάρ-
λας;

Άμέσως, ξανακλείνει, με
τό καπάκι της, τη χύτρα,
μουρμουρίζοντας :

— Με συμπαθάς άν σουκο-
ψα τή... θράσι!

Στό μεταξύ ο Κραγιαμπού
έχει ψάξει όλόκληρο τό 'Ι-
στιοφόρο. Μά ούτε τη Βάντα,
ούτε τον Μάξ Άρλαν θρήκε
πουθενά.

Έτσι, άρπάζει ένα θούρ-
δουλα. Κι άρχίζει νά κτυπάη
άλυπητα τον καπετάν Κου-
ρούφ. Ούτε προσέχει καν
πώς βρίσκεται δεμένος και
τραυματισμένος.

— Μίλησε, σκύλε! του φω-
νάξει. Πού είναι ή Κοπέλ-
λα; Πού είναι ο Άμερικα-
νός;

Τό ξύλο κάνει τον δειλό
κακούργο νά όμολογήσει:

— Τόν Μάξ Άρλαν τον
παρατήσαμε μονάχο στο Νη-
σί των Φαντασμάτων! Όσο
γιά την Κοπέλλα, δέν ξέρω
τίποτα. Μόλις ξεκινήσαμε

κλειδαμπαρώθηκε στην κα-
μπίνα της. Έκεί πρέπει νά
βρίσκεται...

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ I

Ο Ζόρν θάζει τον καλύτε-
ρο από τους ναύτες του γιά
καπετάνιο στο «ΤΑΡΖΑΝ».
Και τὰ δύο Ιστιοφόρα ξεκί-
νανε τώρα γιά τό έρημικό
Νησί.

Και δέν άργούν νά φθά-
σουν εκεί. Μά είναι ακόμα
νύκτα βαθειά...

Ο Κραγιαμπού κι ο Ζόρν
θγαίνουν με μία θάρκα έξω.
Τους άκολουθεί και ο Ποκοπί-
κο.

Με άναμμένους δαυλους άρ-
χίζουν νά ψάχνουν τό Νησί.
Βρίσκουν και την κρυφή σπη-
λιά πού είχε ανακαλύψη ο
Άμερικανός τυχοδιώκτης. Ό
μως αυτός δέν φαίνεται που-
θενά.

Τό βαθύ σκοτάδι τους δυ-
σκολεύει πολύ στις έρευνες.
Περιμένουν νά ξημερώσει και
ξαναρχίζουν. Ψάχνουν τό Νη-
σί σπιθαμή πρὸς σπιθαμή!
Και πάλι δέν βρίσκουν τίπο-
τα. Όμως συνεχίζουν νά ψά-
χνουν...

Ο Ποκοπικό παίρνει από
τη θάρκα ένα χοντρό παλα-
μάρι. Δένει στην άκρη του έ-
να γερό γάντζο. Και τον δο-
λώνει μ' ένα ξερό παληοπά-
πουτσο πού βρίσκει στην άμ-
μουδιά, ξεβρασμένο από τὰ
κύματα.

Έτσι, πετάει τό «άγκι-
στρι» στη θάλασσα σιγανο-
τραγουδώντας :

«Ένταῦθα στήν ἀκρογιαλιά
σκοπεύω νά λουφάξω,
νά πιάσω κάναν ψάρακα
καί νά τόν... «κατασφάξω!»

Καί νά: Φοβερό τράνταγμα
νοιώθει ξαφνικά στό καραβό-
σκοινο.

— «Ε, ρε ψαράκαρος πού
θάναι! ξεφωνίζει μέ χαρά.
Σάν μουσχαράκι τοῦ γαλά-
του!

«Ὅμως σάν τραβάη μέ λα-
χτάρα τὸ παλαμάρι, ἕνα φο-
βερό Τέρας θγαίνει στή στε-
ριά: Ὁ γάντζος τὸ ἔχει πιά-
σει ἀπὸ τὰ ρουθούνια.

Εἶναι ἕνα τεράστιο χταπό-
δι μ' ἕνα κεφάλι τριχωτό κι
ἀλόκοτο. Σάν κεφάλι ἀρκού-
δας!

Ὁ Ποκοπικό τὸ διώχνει :

— Μεγάλο εἶσαι! Δέν μοῦ
κάνεις. Θά μοῦ βγῇ ἡ πιστι
ἀνάποδα γιά νά σέ... κοπα-
νήσω! Προτιμῶ νά πιάσω κα-
νένα... γαλέο σκορδαλιά!

«Ὅμως τὸ θαλάσσιο θεριὸ
δέν φεύγει. Ἀπλώνει τ' ἀπε-
ραντὰ πλοκάμια του. Κι ἀρ-
πάζοντας τὸ Νᾶνο, κάνει νά
ξαναβουτήξῃ στὰ νερά.

Μὰ δέν προφθαίνει: Τὴν
ἴδια στιγμή μιὰ σαίτα σφυρί-
ζει στὸν ἀέρα. Καί καρφώνε-
ται στὸ ἀρκουδίσιο κεφάλι
τοῦ Τέρατος. Τὸ σωριάζει
κάτω νεκρό.

Ὁ Ποκοπικό κυττάζει γύ-
ρω γιά νά δῇ τὸ σωτήρα του.
Τὸν ἀνθρωπο πού πέταξε τὴ
σαίτα. Ὅμως δέν βλέπει κα-
νένα. Καί ἀποφαίνεται :

— Περαιστικό θάτανε!

Ἀμέσως ἀρχίζει νά φωνά-

ζει, ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖ :

— Τρεχάτε. θρέεεε! Ἀπόψε
θὰ φᾶμε ἀρκουδοχτάποδο
πού θὰ γλείφουμε καί τὰ δά-
χτυλά μας!

Στὶς φωνές του τρέχουν ὁ
Κραγιαμποῦ κι ὁ καπετὰν
Ζόρν. Ἀντικρύζουν μέ κατά-
πληξι τὸ Τέρας.

— Ἐσὺ τὸ σκότωσες; ρω-
τᾶνε τὸ νᾶνο.

— Ὁχι. Τοῦ λόγου μου
δέν φονεύω. Μόνο... σφάζω!

Καί τοὺς ἐξηγεῖ :

— Μιὰ σαίτα τὸ χτύπησε.

Στραβομάρα ἔχετε;

— Ποιὸς τὴν πέταξε;

— Κανένας! τοὺς ἀποκρίνε-
ται. Θάταν... ἀδέσποτη!

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν καί ὁ
Καπετάνιος ἀποροῦν. Εἶχαν
ψάξει ὀλόκληρο τὸ νησί χω-
ρὶς νά συναντήσουν κανένα.
Ποιὸς λοιπὸν ἦταν δυνατὸν
νά πετάξῃ τὴ σαίτα;

Καί οἱ ὥρες περνᾶνε... Ξα-
ναρχίζει πάλι νά νυχτώνη...

Οἱ τρεῖς σύντροφοι μπαί-
νουν πάλι στὴ θάρκα καί γυ-
ρίζουν στὸ Καραβί. Μόλις
ξημερώσῃ θὰ ξαναγυρίσουν
νά ψάξουν...

.....

Ὁ Ποκοπικό κοιμᾶται στὸ
κατάστρωμα. Πλάι στὸ κα-
τάρτι πού βρίσκεται δεμένος
ὁ Καθαρόαιμος...

Ὅμως κατὰ τὰ μεσάνυχτα,
ξυπνώντας τυχαία κάτι πα-
ράξενο ἀντικρύζουν τὰ μά-
τια του. Καί θάζει τίς φω-
νές :

— Φωτιά, θρέεεε! Πυρ-
καγιά, θρέεεε! Φωνάχτε τίς

κι' ὁ Κραγιαμπού: Καθὼς προχωροῦσαν στὸ ἐρημικὸ Νησί ἔπεσαν σὲ κάποια καταπακτὴ ὁ καθένας τους. Κι' ἀπὸ 'κεῖ, ἀκολουθώντας τοὺς ὑπόγειους διαδρόμους, φθάσαν στὴ φωτισμένη αἴθουσα.

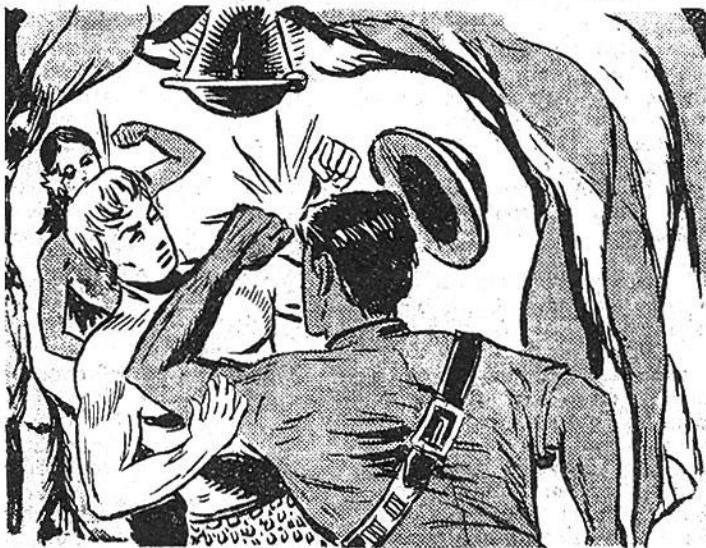
Ὅσο γιὰ τὴ Βάντα ὅμως, πρέπει νὰ ἐξηγήσουμε ἀκόμα πῶς βρέθηκε ἐκεῖ στὸ Νησί ἀπὸ τὸ ἱστιοφόρο ποὺ ἦταν κλειδαμπαρωμένη.

Ἡ ἀμοιρὴ Κοπέλλα εἶχε περάσει ὄχι μόνο δύσκολες, μὰ καὶ τραγικὲς στιγμές:

Μόλις ὁ Καπετάνιος Κουρούφ μπόρεσε, μὲ τὸ καινούριο τιμόνι, νὰ κινήσῃ τὸ Κα-

ράθι, παρατώντας τὸν Ἀμερικανὸ στὸ Νησί, ἡ Βάντα ἔκανε κάτι φοβερό κι ἀπίστευτο:

Περνώντας μὲ δυσκολία ἀπὸ τὸ στρογγυλὸ φινιστρίνι τῆς καμπίνας της, κατάφερε νὰ πέσῃ στὰ φουρτουνιασμένα νερά. Καὶ ἀφθαστὴ στὸ κολύμπι, καθὼς ἦταν, ἄρχισε νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ νησί, κολυμπώντας κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας. Μόνο, κάθε τόσο, ἔβγαζε, γιὰ μιὰ στιγμή, ἔξω τὸ στόμα. Γιὰ νὰ γεμίσῃ τὰ πνευμόνια της μὲ καθαρὸν ἀέρα. Ὑστερα ξαναβουτώντας συνέχιζε τὴν ὁ-

Ὁ Ἀμερικανὸς τυχιδιώκτης καὶ ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν παλεύουν καὶ κτυπιούνται μὲ λύσσα καὶ μανία. Ἡ Βάντα βοηθεῖ τὸν Μὰξ Ἀρλαν.

ποβρόχο πορεία της.

"Ετσι μπόρεσε άπαρατήρητη να φθάση στο έρημικο Νησί...

Μαγεμένη από τη Χρυσόμυγα του Νάχρα Ντού ήθελε να συναντήσει τον «άγαπημένο» της Μάξ "Αρλαν! Νά ζήσει για πάντα κοντά του!... Τόν Κραγιαμπού ούτε τόν θυμόταν καν!...

"Ετσι, καθώς έψαχνε να τόν βρή, γκρεμίστηκε, όπως πριν απ' αυτήν ο 'Αμερικάνος, σε μία από τις τόσες και τόσες καταπακτές...

.....
"Ας ξαναγυρίσουμε τώρα στην υπόγεια αίθουσα Αυτήν που φωτίζεται μ' ένα μεγάλο πρωτόγονο λυχνάρι...

"Ο Κραγιαμπού, αντικρίζοντας τόν 'Αμερικανό, νοιώθει τό αίμα του ν' ανάβει στο κεφάλι. Καί σάν τρελλός χύνεται πάνω του...

Οί δυό "Ανδρες πιάνονται στά χέρια. Παλεύουν και κτυπιώνται με λύσσα και μανία.

"Η Βάντα βοηθάει τόν Μάξ "Αρλαν, κτυπώντας με δύναμη τόν Κραγιαμπού στο κεφάλι. "Ενώ ο Καπετάν Ζόρν προσπαθεί να συγκρατήσει αυτήν, αλλά και να χωρίση τούς δυό μανιασμένους αντιπάλους.

"Όμως εύτυχώς: "Ο 'Αμερικανός γρήγορα συνέρχεται. Καταλαβαίνει τό έγκλημα που έκανε να χωρίση αυτούς τούς δυό — τόσο άγαπημένους άλλοτε — Νέους.

Θέλει να έγκαταλείψη τώ-

ρα τήν μονομαχία. Μά τάχει σε ντροπή να υποχωρήση. Καί συνεχίζει τήν πάλη...

"Αλλά νά! Μιά ιδέα φωτίζει ξαφνικά τό μυαλό του: Καθώς παλεύει και κτυπιέται με τόν Κραγιαμπού, ρίχνει με τρόπο, στήν τσέπη του τήν ξερή χρυσόμυγα τού Μάγου. Καί τό θαύμα γίνεται!...

"Η Βάντα μεταστρέφεται άμέσως. "Αδιάφορεί για τόν Μάξ "Αρλαν. Νοιώθει μεγάλη άγάπη πάλι για τόν γιό τού Ταρζάν.

"Ετσι σάν μανιασμένη τίγρι χύνεται τώρα πάνω στον 'Αμερικανό: Με τά νύχια και τά δόντια της ζητάει να τόν σπαράξη!...

"Ο Καπετάνιος Ζόρν τάχει χάσει. Τού είναι αδύνατο να έξηγήση αυτή τη μεταστροφή. — Μέγας είσαι, Κύριε! ψιθυρίζει.

Τήν ίδια στιγμή ο Κραγιαμπού με μία υπεράνθρωπη σπρωξιά τινάζει κάτω τόν άπαγωγέα της άγαπημένης του. Καί οί δυό Νέοι άγκαλιάζονται με άνείπωτη λαχτάρα:

— Βάντα!

— Κραγιαμπού!

"Όμως δέν προφθαίνουν να αλλάζουν τό πρώτο άγνό φιλή της μεγάλης άγάπης τους...

Τήν ίδια στιγμή παράξενος θόρυβος φθάνει στ' αυτιά τους.

Σ' ένα σημείο της υπόγειας αίθουσας, βρίσκεται όρθή, μία μεγάλη βαρεία πλάκα.

Κάποια δύναμη φαίνεται να τη σπρώχνει από μέσα. Για

λίγες στιγμές ταλαντεύεται... Τέλος πέφτει μπροστά με βαρύ γδοῦπο! Τὸ δάπεδο τραντάζεται σὰν ἀπὸ σεισμό!

Στὸ σημεῖο πού βρισκόταν πρὶν λίγο ἡ πλάκα, χάσκει τώρα ἓνα στενὸ σκοτεινὸ ἀνοιγμά.

Καὶ νά: Μέσ' ἀπ' αὐτὸ παρυσιάζεται ἓνα ἀλλόκοτο! Ἐνα τρομακτικὸ πλάσμα!

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ

Εἶναι ἓνας ψηλὸς μαῦρος ἄνδρας. Σκελετωμένος σὰν βρυκόλακας. Τὰ μάτια του θολά. Τὸ δέρμα του ξερὸ καὶ μαυροκόκκινο! Τὰ νύχια του μακρὰ καὶ μελανά!...

Στὸ φαλακρὸ κεφάλι του ἓνα μεγάλο παράξενο στέμμα. Μὲ πολύτιμα χρωματιστὰ πετράδια.

Στὸ μέρος τῆς καρδιᾶς του μιά πληγὴ ἀπὸ μαχαίρι. Τρέχει συνεχεῖς αἷμα...

Ἀπὸ τοὺς ὤμους του κρέμεται ἓνα ὀλόχρυσο τόξο. Καὶ μιά φαρέτρα μὲ σαῖτες!

Τὰ χεῖλη του ξερά καὶ μελανά. Τὸ δόντι του μαῦρα σὰν καπνισμένα. Ἀπὸ τὸ στόμα του βγαίνει μιά παράξενη κόκκινη φλόγα. Κάθε φορὰ πὺ ἀναπνέει ἡ φλόγα αὐτὴ χάνεται βαθεῖα μέσα στὰ στήθεια του. Σὰν ἐκπνέει, ξαναπαρυσιάζεται...

Τέλος σὲ κάθε πόδι του εἶναι τυλιγμένο ἓνα μαῦρο φαρμακερὸ φίδι...

Ἀπαίσια, φρικτὴ καὶ τρομακτικὴ εἶναι ἡ ὄψις τοῦ ἀνθρωπόμορφου αὐτοῦ τέρατος! Δὲν μοιάζει μὲ ζωντανὸ πλά-

σμα. Μὰ οὔτε καὶ μὲ πεθαμένο! Σίγουρα κάποιο κολασμένο Στοιχειὸ θὰ εἶναι!... Κάποιος καταραμένος Βρυκόλακας πού τὸν ξέρασε ὁ μαῦρος Ἄδης!...

Καὶ νά: Τὸ ἀνθρωπόμορφο Τέρας κάνει τώρα δυὸ - τρία ἀργὰ βήματα... Μὲ δυσκολία σηκώνει τὰ κοκκαλιάρικα πόδια του. Τὰ τυλιγμένα φίδια τοῦ τὰ κάνουν βαρεῖα καὶ δυσκίνητα...

Τέλος στέκει μπροστὰ στοὺς τέσσαρες σκλάβους του.

Ὁ Κραγιαμποῦ, ὁ Μάξ Ἀρλαν, ἡ Βάντα καὶ ὁ Καπετὰν Ζόρν, ἔχουν μείνει ἀκίνητοι σὰν μαρμαρωμένοι. Κιττάζουν μὲ φρίκη καὶ δέος τὸν τρομακτικὸ Βρυκόλακα!...

Σχεδὸν ἀμέσως, ἀπὸ τὸ ἴδιο ἀνοιγμά τῆς ὑπόγειας αἵθουσας ξεπετάγεται ἄλλο παράξενο πλάσμα:

Εἶναι ἓνας ὑπερφυσικὸς τυφλοπόντικας. Μεγάλος σὰν γουρούνι! Προχωρεῖ καὶ στέκει πλάι στὰ πόδια τοῦ Ἀφέντη του...

Τὸ ἀνθρωπόμορφο Τέρας καρφώνει τώρα τὴ θολὴ ματιά του στοὺς ξένους. Καὶ μὲ φωνὴ ξερὴ, βραχνή, κ' ἀλλόκοτη, μουρμουρίζει:

— Ξέρω!... Ἡρθάτε ν' ἀρπάξετε τὴν πεντάμορφη Ζαράλάν! Τὴν πολυαγαπημένη μου συντρόφισσα! Ὅμως κανένας ἀπὸ σᾶς δὲν θὰ βγῇ ζωντανὸς ἀπὸ ἐδῶ μέσα!...

»Τὸ Νησί μου ἔχει ἀμέτρητα Στοιχεῖα. Ἡ θάλασσα γύρω εἶναι γεμάτη Τέρατα! Κ' ἐγὼ εἶμαι ὁ Βασιλιάς καὶ ὁ

Δήμιός τους!

»Ο πιστός μου Τυφλοπόντικας θά σκάψη και για 'σάς τόν πιό βαθύ λάκκο. Θά σάς θάψω όλους ζωντανούς!

Και νά:

Οί τρείς "Ανδρες, μέ μιὰ ταυτόχρονη κίνησι, σά νῆναι συνεννοημένοι, χύνονται ἀκράτητοι στόν ἀπαίσιο βρυκόλακα... Μά μόλις ἀγγίζουν τὰ χέρια τους πάνω του, τινάζονται πρὸς τὰ πῶς τρομαγμένοι!...

"Ἐνα τρομερὸ μούδιασμα εἶχαν νοιώσει στὰ κορμιά τους. Σὰ νὰ δέχθηκαν δυνατὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα!

"Ο Μάξ "Αρλαν βρίσκει τὴν εὐκαιρία: Χωρὶς κανέναν νὰ τὸν ἀντιληφθῇ, τρυπώνει στόν σκοτεινὸ διάδρομο. Χάνεται γρήγορα στὸ βάθος του...

Στὸ μεταξύ ἡ Βάντα ἔχει βγάλει ἀπὸ τὸν κόρφο τῆς ἕναν μικρὸ ξυλινὸ σταυρό, ποὺ τῆς εἶχε χαρίσει κάποτε ἡ Γιοχάνα. Τὸν προτείνει στόν Βρυκόλακα ψιθυρίζοντας:

— Στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ!

Τὸ κολασμένο Στοιχειὸ ὑποχωρεῖ ἀμέσως τρομαγμένο. Τὸ στέμμα ξεφεύγει ἀπὸ τὸ φαλακρὸ κεφάλι του. Τὰ μαύρα φαρμακερά φίδια ξετυλίγονται ἀπὸ τὰ σκελετωμένα του πόδια. "Ανεβαίνουν καὶ κουλουριάζονται στὸ λαιμὸ του. Τὸν σφίγγουν μέ λύσσα, σφυρίζοντας ἀπαίσια!

"Ἡ Βάντα, μέ τὸν πρωτόγονο σταυρό, ὅλο καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος του...

"Ο Βρυκόλακας καὶ ὁ Τυφλοπόντικας, ξαναπαίρνουν στὸ ἴδιο ἄνοιγμα ἀπ' ὅπου εἶχαν παρουσιάστῃ. Χάνονται

τρομοκρατημένοι στὸ βάθος του...

"Ο Κραγιαμποῦ τώρα καταλαβαίνει πὼς λείπει ὁ Μάξ "Αρλαν. Τὰ μάτια του ~~πετῶνε~~ ἀστραπὲς ὀργῆς. Καὶ μπαίνοντας ἀμέσως στὸ σκοτεινὸ διάδρομο, ἀπ' ὅπου εἶχε φύγει ὁ "Αμερικανός, ἀρχίζει νὰ τρέξη...

"Ἡ Βάντα καὶ ὁ καπετὰν Ζόρν τὸν ἀκολουθοῦν, τρέχοντας κι αὐτοί...

"Ὁμως αὐτὴ τῇ φορὰ μπερδεύονται. "Ο ὑπόγειος διάδρομος ἔχει δεξιὰ κι ἀριστερὰ κι ἄλλα ἀνοίγματα. "Ἐτσι στὸ σκοτάδι τὰ χάνουν. Μπαίνουν κατὰ λάθος σ' ἕνα ἀπ' αὐτά...

Προχωροῦν τώρα χωρὶς νὰ βρίσκουν διέξοδο. "Απὸ πούθεν δὲν καταφέρνουν νὰ βγοῦν στόν ἐπάνω Κόσμο!...

"Ο Τυφλοπόντικας τοῦ Βρυκόλακα ἔχει σκάψει ἀτέλειωτα λαγούμια κάτω ἀπὸ τὸ στοιχωμένο Νησί... Σὲ μερικά σημεῖα ὑπάρχουν ἀπὸ πάνω ὁράτες τρύπες σκεπασμένες μέ πυκνὰ κλαδιά. Αὐτὲς εἶναι οἱ παγίδες. "Απ' τὶς τρύπες τους γκρεμίζονται τὰ θύματα κάτω!...

Οἱ δυὸ "Ανδρες καὶ ἡ Βάντα προχωροῦν πολλὴ ὥρα ἀκόμα, ἔτσι στὰ τυφλά. "Ὁσπου φθάνουν τέλος σ' ἕνα ἄλλο εὐρύχωρο φωτισμένο ἀνοίγμα...

Καὶ νά: Τὰ μάτια τους γουρλώνουν πάλι ἀπὸ φρίκη. Μπροστὰ τους βλέπουν νὰ ἐκτυλίσσεται μιὰ ἀφάνταστα τραγικὴ σκηνή!...

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

Η ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ἀπ' ὅσες ἔχετε διαβάσει στὸ θρυλικὸ πιά περιοδικὸ

«ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ»

εἶναι ἡ ΕΚΑΤΟΣΤΗ ΠΡΩΤΗ

ποὺ ἔχει τὸν τίτλο:

"Η ΖΟΥΓΚΛΑ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ,"

καὶ εἶναι γραμμένη ἀπὸ τὸν

ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

Κανένας δὲν πρέπει νὰ μείνῃ

χωρὶς νὰ διαβάσῃ τὴ συναρπαστικὴ περιπέτεια:

"Η ΖΟΥΓΚΛΑ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ,"

ποὺ θὰ κυκλοφορήσῃ

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ Π Ε Μ Π Τ Η

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΤΡΙΤΗ

κυκλοφορεί ή πιά καταπληκτική περιπέτεια του
« ΜΙΚΡΟΥ ΦΑΝΤΟΜΑ » με τόν τίτλο:

Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ

του ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Οι περιπέτειες του « ΜΙΚΡΟΥ ΦΑΝΤΟΜΑ » μοναδικές στην
Έλλάδα, έχουν κατακτήσει μικρούς και μεγάλους.
"Όλοι περιμένουν με αγωνία την Τρίτη, που κυκλοφορεί ο

« Μ Ι Κ Ρ Ο Σ Φ Α Ν Τ Ο Μ Α Σ »

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

"ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ"

Κυκλοφορεί κάθε Πέμπτη
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β 'Αθήναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

'Εκδοτ. Οίκος « Α Γ Κ Υ Ρ Α » Πειραιώς 18 — 'Αθήναι

Σημ.— Αί επιστολαί δεόν ν' απευθύνωνται εις τόν Συγγρα-
φέα. Τά χρηματικά έμβάσματα καί αί παραγγελίαι εις τόν
'Εκδότην.

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 100

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Της γράφει ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΙΟΣ**

Κυκλοφορούν ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ σε δλόκληρη την Ελλάδα.

ΤΟΜΟΣ 1ος 1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΣΗΨΗΣΙΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑ-
ΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο
ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ**
2ος 9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ
ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ. 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ
ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ.
16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 3ος** 17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ.
18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ. 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩ-
ΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ. **ΤΟΜΟΣ 4ος** 25) Ο
ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ
ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΚΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ. 30) Η ΝΕ-
ΚΡΑΝΑΣΤΑΞΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ
ΑΓΝΩΣΤΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 5ος** 33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙ
ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΪΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37)
Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η
ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΙΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 6ος**
41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ.
44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑ-
ΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ.
ΤΟΜΟΣ 7ος 49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο
ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑ-
ΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΙΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑ-
ΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. **ΤΟΜΟΣ 8ος** 57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ.
58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΟ
ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ.
63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ. **ΤΟΜΟΣ 9ος** 65)
ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ.
68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΓΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ
ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ. **ΤΟΜΟΣ**
10ος 73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ.
75) ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ
ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 79) Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ.
80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ. **ΤΟΜΟΣ 11ος** 81) ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ.
82) ΣΚΡΟΠΙΟΣ ΚΑΙ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 83) Ο ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ. 84) ΤΟ ΤΕΡΑΣ
ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 85) ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΑΡΚΟΥΔΑΝΘΡΩΠΟΥ. 86) ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΟΥ
ΤΡΟΜΟΥ. 87) Η ΧΡΥΣΗ ΜΑΪΜΟΥ. 88) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΑ ΦΙΔΙΑ. **ΤΟΜΟΣ 12ος**
89) Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ. 90) ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ. 91) ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ
ΤΕΡΑΣ. 92) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 93) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ Μ' ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ.
94) ΤΡΑΓΙΚΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ. 95) Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΜΠΟΥ-ΜΠΑΧΑΝ. 96) Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΗΣ
ΝΕΚΡΗΣ ΧΩΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 13ος** 97) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ. 98) ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΟΥ
ΘΑΝΑΤΟΥ. 99) ΜΑΓΙΚΗ ΧΡΥΣΙΟΥΜΓΑ. 100) ΤΡΑΓΙΚΗ ΕΝΕΔΡΑ. 101) Η ΖΟΥΓΚΛΑ ΤΟΥ
ΒΥΘΟΥ. 102) ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΙΑΣ. 103) Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ.
104) Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΙΜΩΡΕΙ.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694